

KOMMUNISTISK POLITIK

København 20. marts 2002

De får kamp til stregen!

Nr. 7
6. årg.
2002
30. marts -
12. april
Støttepris 12 kr.

TEMA: KAMP TIL STREGEN!

Gigantdemonstrationernes tid s. 2 ● Den store tur s. 3 ● Klart signal til Fogh s. 4 ●
Mægling offentligt ansatte s. 6 ● Behovet for en ny faglig bevægelse s. 8 ●
Sylter krigsforbrydersag s. 10 ● FredsVagtens Venner stiftet s. 10 ●
Ansigter på gaden: Barcelona - København - Rom s. 12 ●
Tunesien: Kommunister vs. fascisme s. 14 ● Iraks folk har lidt nok s. 16 ●
Bush - forsvind! s. 17 ● PETs topmødeforberedelser s. 18 ● Israel ud NU s. 20 ●
JuniBevægelsen s. 21 ● Debat s. 22 ● Fanebærerne gik ikke alene s. 24

Gigantdemonstrationernes tid

KOMMUNISTISK POLITIK

Der kom små 25.000 mennesker til demonstrationen mod DVK-DF-regeringens finanslov foran Christiansborg den 20. marts. Midt om dagen, hvor mange var på arbejde. En del – som SiDerne i lufthavnen – nedlagde nu arbejdet for at være med. Men de var der: de faglige folk med hundredvis af faner, de uddannelsessøgende i tusindvis, miljøbevægelserne, fredsaktivisterne, pensionisterne, der protesterede mod tyveriet af Den Sociale Pensionsfond, kunstnerne i stort tal.

Demonstrationen var så stor, at den ikke ganske kunne overses og forties i de borgerlige medier. Men så var der straks en masse galt: Det var de store demonstrationers sidste krampetrækninger, f.eks. for tiden er ikke til massedemonstrationer, og det er i øvrigt et helt forældet kampmiddel. Blandt dem, der råbte op om det, var repræsentanter for LO-toppen. Og mønstringen faldt selvfølgelig, ifølge de samme borgerlige medier, fuldstændig igennem i sammenligning med de gode gamle dage, hvor der stod 250.000 på Rådshuspladsen, når de faglige ledere viftede med ørerne.

Det er selvfølgelig fup og fidus: Bortset fra under storstrejken i 1956 har tallet aldrig været i nærheden af den kvarte million. Og dengang påstod de samme borgerlige medier, at tallet var langt mindre. En enkelt under Hartling-regeringen var det også rigtig stort, og i 85 under Schlüter. Men det var i særlige kampsituationer, og de samme borgerlige medier benægtede hver gang, at der var 100.000 demonstranter.

Henvend 25.000 den 20. marts er rigtig flot. Tilmed for en arbejdsdag. Det var faktisk den største demonstration med faglig deltagelse i 17 år. Og det er kun en begyndelse.

Hvad angår medielarmen om, at massedemonstrationer er forældede, kunne skribenterne blot kigge ud af vinduerne: Inden for en uge blev der i Europa sat to 'rekorder'.

Forrige lørdag gik mellem 500 og 600.000 i demonstration under EU-topmødet i Barcelona imod Kapitalens Europa. Den var organiseret af 'de sociale bevægelser' - af antiglobaliseringsbevægelsen, som de ofte kaldes i Danmark – og de kunne konstatere, at Barcelona var den største massemanifestation i den række, der tog sin start i Seattle i 1999. Denne manifestation lod man i medierne som om ikke rigtig var der.

Der var ikke de helt store slagsmål at skrive hjem om.

Ugen efter afholdtes den største demonstration i Italien nogensinde, da hen ved 3 millioner i Rom protesterede mod Berlusconi's nye reaktionære arbejdsmarkedslove, der bl.a. vil gøre det lettere at fyre folk. Berlusconi-regeringen overhører kritikken, og de italienske arbejdere forbereder generalstrejke.

Det er massedemonstrationernes tid. Gigantdemonstrationernes tid.

I det tidligere Sovjetunionen og DDR faldt regimerne oven på langt mindre demonstrationer – der fik massiv medieomtale. Hvormed ikke er sagt, at der eksisterer revolutionære situationer i Spanien eller Italien eller det øvrige EU. Endnu ikke. Men massekampene vokser og skærpes, mens åbent borgerlige regeringer afløser socialdemokratiske i mange af landene.

Et væsentligt nyt træk gjorde sig gældende ved finanslovdemonstrationen den 20. marts: Den var ikke et 'fagligt monopol', men repræsenterede en koalition af organisationer og bevægelser, bl.a. udtrykt i selve dens form som en stjernedemonstration: det var fagforeningerne og miljøorganisationerne og uddannelsesorganisationerne og fredsorganisationer og ... Derved lignede den mange af de store demonstrationer rundt om i verden efter Seattle. Og det vil utvivlsomt gøre sig gældende fremover: Der kan ikke længere være et parti- eller fagtop-monopol på de store demonstrationer. Den nye form bringer de forskellige deltagende kræfter stærkere til udtryk.

Hvad der skete den 20. marts var, at en ny bevægelse for at stoppe Fogh-regeringen og dens asociale politik manifesterede sig. Ikke en bevægelse, der skal føre Nyrup og Co. tilbage til magten. Men en folkelig bevægelse med arbejdspladserne som tyngdepunkt, der vil formulere sin egen selvstændige platform, sine egne krav, til en hvilken som helst regering. De nye alliancer begynder at blive skabt, udviklingen af en platform med arbejdspladsernes krav som grundlag er gået i gang – og en ny identitet af en bred vifte af organisationer og bevægelser og enkeltpersoner, der forener sig i en fælles kamp om et konkret mål, er ved at opstå. Det var betydningen af 20. marts 2002.

Redaktionen 26. marts 2002

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Hverdage 15 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's Homepage:
home8.inet.tele.dk/oktober
**APK's Homepage/
Netavisen:**
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
—
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 5. april 2002

Den store tur

Hvad sagde den bibelske Jonas da han gled ned i hvalfiskens bug? Hvad sagde myggen til elefanten?

'Forholdet mellem vore to lande har aldrig været bedre siden 2. verdenskrig'.

Det var hvad den danske statsminister euforisk kunne fortælle de zoomende tv-kameraer efter besøget hos George W. Bush – og det var lige hvad USA havde brug for, og grunden til den statsmandsagtige modtagelse, der blev Anders Fogh Rasmussen til del:

- Danmark er en af vore allerbedste og mest loyale allierede, og det ønsker præsidenten at vise sin taknemmelighed for, og derfor får statsministeren den store tur, hviskede en amerikansk diplomat i øret på den benovede danske verdenspresse.

Sidst en international statsmand fik 'den store tur' var, da den af USA-indsatte repræsentant for Unicol og Pentagon Hamid Karzai besøgte Washington.

Fogh Rasmussen har årsag til at være glad for sammenligningen.

Det er til Danmarks og danskernes skam, at forholdet mellem USA og Danmark (som er ganske ensidigt, og helt på amerikanske præmisser) aldrig har været bedre end under en krigslysten, rovgridsk regering, der repræsenterer de mest profitgrådige koncerner og en glubsk og blodtørstig militærmagt.

USA har brug for selv lille Danmark, den mest trofaste allierede ved siden af Tony Blairs UK og Ariel Sharons Israel på en tid, hvor USA på grund af sin røverpolitik, supermilitarisme og supermagtsarrogance bliver mere og mere forhadet og reelt set mere og mere isoleret i verden. Så tager man det hele med . . .

Fogh-regeringen har utvetydigt erklæret sig for USA's næste krig: det endelige opgør med Irak, som forberedes militært i disse uger og måneder, og hvor de amerikanske pendulbesøg

verden over, som vicepræsident Cheneys i Mellemøsten i sidste uge, handler om at banke en flok modvillige 'allierede' på plads, så de drager med i felten.

Igennem mere end et årti har USA og England holdt dele af Irak besat og sikret opretholdelsen af en forbryderisk blokade, der har kostet 1,5 million civile irakere livet, heraf mere end ½ million børn under 5 år.

Ikke et kritisk ord i forholdt til denne blokade rejste Fogh i Washington. Ikke den ringeste form for advarsel til den skydegale amerikanske præsident om, at en krig mod Irak ikke støttes af

KOMMENTAR

Danmark, den danske befolkning eller befolkningerne i EU-landene, for den sags skyld.

Som bekendt skal Fogh Rasmussen være formand for det danske EU-formandskab – EU's politiske overhoved i det næste halve år – hvor krigen mod Irak skal gennemføres.

Det kan også være en grund til at højene i Washington kan lide den lille Fogh.

Den danske statsministers USA-besøg bragte den ny krig nærmere.

I sin samtale med krigsminister Rumsfeld behandlede Fogh de konkrete planer mere detaljeret. Indbefattet det penible spørgsmål om at lade den mistænkte krigsforbryder og mas-

semorder, der for tiden bor på 'tålt ophold' i Sorø, i tiden mellem de to højdepunkter på USA-turneen lod statsministeren sig bruge som fremvisningsmodel for de nyeste bedrifter i den amerikanske krigsindustri – den nye serie krigsfly, der vil dræbe titusinder af mennesker i århundredets andet årti. Med andre ord: *projekt Joint Strike Fighter*.

Også her havde Fogh en god nyhed til værterne: Danmark er med i århundredets største våbenprojekt. Uden den fjerneste offentlige debat er det besluttet, at hundredvis af millioner danske statskroner skal ødsles bort på rustningsindustrien for at sikre dansk industris deltagelse i udviklingen af de ny krigsfly, der efter planen skal afløse F-16 flyene indenfor de næste 10 år - for at sikre de danske våbenproducenter deres bid af kagen.

Beslutningen er taget, har den danske Rumsfeld ved navn Jensby meddelt – efter langvarig og intens lobbyvirksomhed fra den danske krigsindustri, med Århus-firmaet Terma i spidsen, selvom dansk deltagelse bliver langt dyrere end først angivet.

Der er tale om en direkte statsstøtte til den danske våbenindustri (eller som det betegnes i borgerlige kredse: danske virksomheder indenfor forsvarsindustrien), da pengene vil vende tilbage som ordrer til danske virksomheder.

Der er masser af guld at hente for danske krigsproducenter ved at deltage i den amerikanske oprustning/udvikling af nyt militært isenkram.

Det danske Folketing har bundet også sig til at *købe* de amerikanske jagerfly til erstatning af F-16 flyene. Pris godt 22 milliarder, hvis samtlige F-16 jagerfly udskiftes.

'Vi kan også stikke', sagde myggen.

Og det stygge er, at den kan og vil, veltilpas i den amerikanske vom.

Klart signal til Fogh & Co.:

Der bliver kamp til strengen

Godt 20.000 deltog i den store demonstration ved Christiansborg, der bare voksede og voksede fra starten kl. 13, efterhånden som de fem stjernedemoer nåede frem - sidst de uddannelsessøgende, der gik fra Frue Plads til Christiansborg. Den store slotsplads var fyldt med tusinder af unge og tusinder af arbejdere, af hundredvis af fagforeningsfaner og bannere og plakater med paroler mod højreregeringen Fogh.

Til venstre for den store scene vejede et markant slogan: Fredsvagtens banner 'Krig er terror' over tørresnorren med fredsparolerne. Krigsmodstanden var på gaden, det samme var miljøfolk af alle mulige slags, flygtninge- og indvandrerorganisationer og folk fra Den Koordinerende Gruppe, der pro-

testerede mod fortsættelsen af tyveriet af Den Sociale Pensionsfond.

Den første demonstration, som nåede derhen, på vej til kulturministeriet, var kunstnere og kulturfolk. Arne Würgler var den store fællesdemonstrations første taler: "Fogh-regeringen har ikke en kulturpolitik, men en blind nedskæringspolitik," sagde han.

Og så gik det slag i slag, taler efter taler, afbrudt af musik fra forskellige grupper, der bidrog til at holde folk varme på en halvkold og blæsende forårsdag, hvor vinden ruskede i faner og

bannere. Det hele blev fabelagtigt bundet sammen af en veloplagt Anne Marie Helger, der i adskillige akter fik opført sit eget protestshow - så latterbrøl genlød hen over slotspladsen.

Sjov med masser af alvor: Da hun takkede de fantastiske mennesker i Fredsvagten, der på 153. dag holdt fredens fakkeltæst over foran folketinget,

Fogh-regeringen – et varemærke for brutal og ideologisk nedskæringspolitik

Transportarbejdere fra SiD Odense Transport - forsamlet til generalforsamling d. 19. marts 2002 - udtaler følgende:

Det bliver efterhånden mere og mere klart, at den nye borgerlige regering - anført af partiet Venstre - støt og roligt arbejder hen imod tilvejebringelsen af Anders Fogh Rasmussen's idealstat, som han i sin famøse bog har kaldt "minimalstaten"; dette ideologiske felttog - der under valgkampen blev sovset ind i forførende floskler og valgflæk - indebærer en i liberalismens navn om sig gribende individualisering af samfundet og en gradvis afskaffelse af kollektive rettigheder og goder. Den borgerlige regering er nu stille og roligt i fuld gang med at underminere den danske model, der er ryggraden i aftalestyret på det danske arbejdsmarked.

Den helt centrale rolle - som arbejdsmarkedets parter spiller, når det drejer sig om opretholdelse af ro og stabilitet på arbejdsmarkedet - skal løbende minimeres..... og til sidst helst helt flernes, hvis Venstre og regeringspartneren får held til at gennemfø-

re deres forehavende sammen med støttepartier. Dette ideologisk betoned stormløb kører allerede i højeste gear. Fagbevægelsen skal slagtes og lønmodtagerne have kniven!

Regeringen vil oprette en tværfaglig A-kasse i statsligt regi. Den vil lovgive om deltid, hvilket betyder, at indgåede overenskomster sættes ud af spillet, og at arbejdsgivere med henvisning til virksomhedens tarv kan afskedige veltalende medarbejdere, hvis de pågældende personer ikke har råd til at gå på deltid; vi frygter med rette, at fagbevægelsen fra arbejdsgivernes side vil blive mødt med massive krav om deltidsbeskæftigelse som en konsekvens af gennemførelsen af dette forslag.

Alle disse arbejdsmarkedspolitiske uhyrligheder - som er skræddersyet til lejligheden og tilrettelagt ned til mindste detalje af Venstre - finder sted, fordi den danske aftalemodel nu skal undermineres i individualismens og det frie valgs navn.

Regeringens udlændingespil skal bruges som rambuk for et attentat på kontanthjælpsatserne. Man vil ned-

sætte eller afskaffe mindstelønnen i overenskomsterne. Aktivering af ledige rammes hårdt af sparekniven. Arbejdsmarkedets Feriefond skal nedlægges. Landets 1,5 mio. aftenskolekursusdeltagere skal sættes uhyrligt op i brugerbetaling; mange vil derfor fravælge folkeoplysning. Daghøjskolerne, VUC og AMU rammes af sparekniven. Mere end 5000 stillinger i den offentlige sektor spares væk. BST og arbejdsmiljøet udsættes for et sandt spareblodbad..... og sådan kunne man forsætte oprensningen af den borgerlige regerings uhyrligheder vendt mod almindelige mennesker. Men Venstre vil også i løbet af en 4-årig periode lette landbruget for 1,1 mia. kr. ved afskaffelse af al skat på produktionsjord.

Fogh-regeringen er godt på vej til at blive et varemærke for brutal og ideologisk nedskæringspolitik. Vi vil stå sammen i forsøget på at vælte denne asociale regering

Odense den 19. marts 2002

Dirigenter: John Noach & Steen Horst

var den store forsamlings bifald varmt og massivt.

Finansloven er et krigsbudget. Et asocialt budget. Det er også et budget, der ødelægger 25 års miljøopbyggende arbejde. På miljøorganisationernes vegne erklærede professor Niels I. Meyer, at det, der møjsommeligt var bygget op gennem årene, havde VK-regeringen sat over styr på 100 dage. To milliarder til miljøformål skærer finansloven væk.

Det er en finanslov, som tager fra de lavtlønnede, fra de almindelige mennesker, og giver milliarder til arbejdsgiverne og de rige. Formanden for LO Hans Jensen erklærede, at klassekampen ikke er død, og at nu går regeringen til angreb på de rettigheder, vi har tilkæmpet os.

En pensioneret kvindelig bryggeriarbejders kommentar: *"Han siger 'vi', men hverken han eller LO-toppen har tilkæmpet os noget som helst! Ham kan vi godt undvære ..."*

Hun udtrykte dermed den opfattelse, at protesterne ikke vil lade sig spænde for en socialdemokratisk vogn. At det nu gælder om, at arbejderklassen, de studerende, alle bevægelserne finder en kampplatform, der udtrykker deres krav, hvoraf en ny Nyrup-regering ikke er med på listen. Kampkrav til en hvilken som helst regering eller finanslov.

Der var stor glæde blandt demonstranterne over det store fremmøde: Signalet til Fogh & Co. er klart. Der bliver kamp mod regeringen og dens politik, alle dens angreb, der på 100+ dage har fået vakt kampviljen i brede lag. Mindst 28 arbejdspladser landet over - fra Kastrup Lufthavn til Lindøværftet - strejkede, ifølge DA. Knap 5.000 arbejdere nedlagde arbejdet i protest. Men bag de mere end 20.000 demonstrerende foran Christiansborg står hundredtusinder, der var på arbejde, mens demonstrationen fandt sted - men som også er i kamp for at stoppe højreregeringen.

Med 98 stemmer mod 10 vedtog Folketinget samme aften finansloven for 2002.

De to tidligere regeringspartier Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre stemte sammen med Kristeligt Folkeparti for loven.

Imod stemte kun SF og Enhedslisten.

Satsreguleringspuljen: Et nyt milliardtyveri

Få minutter efter ministeriernes lukketid, Fredag den 28. februar kl. 17.10 slap Socialministeriet nyheden ud om, at en lille gruppe folketingspolitikere fra seks politiske partier havde fordelt 1,4 mia. kr. til en lang række formål.

Det har de samme partier nu gjort i 12 år. Ved hjælp af en særlig lov, kaldet "satsreguleringsloven" er der halet mia.-beløb op af lommerne på de økonomisk allersvageste.

Det er sket på den listige måde, som Berlingske Tidende i sit erhvervstillæg 4. marts i en beskeden note, kalder for "regulering af offentlige ydelser med lidt mindre end en LO-arbejders løn".

Den tager vi en gang til: "regulere med lidt mindre end en LO-arbejders løn"!

Mon murere, malere, smede, departementschefer eller folketingsmedlemmer ville finde sig i, at man tog noget af den løn, de skulle have udbetalt, for at sende pengene videre til projekter som "Kristen rådgivning for incestofre", "Dannelseskaravanen i Fyns amt", "Vold mod kvinder" eller måske til "Unge med spiseforstyrrelser". Nej vel! Sikke et ramaskrig det ville udløse.

Men når seks politiske partier uden at blinke sætter sig omkring et bord og fordeler 1,4 mia. kr., en tilfældig fredag i marts, penge, de reelt har stjålet fra pensionister, bistandsmodtagere, arbejdsløse, studerende, der modtager SU og dem, der går på forældreorlov på dagpengeniveau, altså alle de økonomisk svageste, så er protesterne næppe hørlige.

Det er nu 12 år siden, snedige politikere fandt på at snuppe en bid af dyrtidsreguleringen, nemlig 0,3% fra alle på overførselsindkomst.

Umiddelbart ser det ikke ud af meget, men gennem årene er der tale om mia.-beløb, hentet ned i den såkaldte satspulje. Puljen af seks af otte politiske partier i folketinget.

Hidtil har det været anonymt, hvem der foretog fordelingen, men i år er der for første gang sat navne på de landspolitikere, som i flere uger har siddet bag strengt lukkede døre for at finde ud

af, hvordan 1,4 mia. kr. skulle fordeles de næste fire år.

På Socialministeriets hjemmeside findes navne og tlf.numre på de politikere, der i år som forsinkede julemænd har strøet 1,4 mia. kr. ud til en mængde - bevares - gode formål. Men hvorfor hulen er det ikke hele samfundet, der deler udgifterne?

Hvorfor lige præcis de 200.000 folkepensionister, der kun har den nøgne folkepension, hvorfor de arbejdsløse, bistandsmodtagere, unge under uddannelse, forældre på orlov?

Mon der kan forventes et fornuftigt svar fra: Tove Videbæk (Kr.F.) - Margrethe Vestager (Rad.) - Villy Søvndal (SF) - Anne Marie Meldgaard (Soc.) - Eva Kjer Hansen (V) - Charlotte Dyremose (Kons.)... eller er det som med retssagen om Den Sociale Pensionsfond:

"Nu gælder det om at holde kæft"?

**Den Koordinerende Gruppe,
Nyhedsbrevet**

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk**

Mæglingsforslag for offentligt ansatte: Ny Løn udbygges

Danmarks Lærerforening anbefaler medlemmerne at stemme nej til det mæglingsforlig, som torsdag eftermiddag blev offentliggjort i Forligsinstitutionen, mens BUPL's hovedbestyrelse derimod med et om end knebent flertal anbefaler deres medlemmer at stemme ja.

En ifølge Jyllandsposten/Ritzau "tydeligt tilfreds" forligsmand Mette Christensen fremlagde mæglingsforliget, der - hvis det vedtages ved de kommende urafstemninger i de offentlige forbund - vil give generelle lønforbedringer på 5,55 pct., to ekstra feriedage og lidt mere i pensionsopsparing, men samtidig betyde en ny saltvandsindsprøjtning til det forhadte og splittende nye lønsystem, "Ny Løn". 20 pct. af forligets samlede resultat - 1,87 pct. - forlodsfinansieres til udbygningen af Ny Løn, mod 14 pct. sidste gang.

Det magre resultat, herunder ikke mindst udbygningen af Ny Løn, til trods var topforhandleren for de offentlige ansatte i amter og kommuner, Poul Winckler (formand for Kommunale Tjenestemænd og Overenskomstansatte, KTO), samt topforhandlerne for arbejdsgiverne, borgmester Ole Andersen fra Kommunernes Landsforening (KL) og amtsborgmester Kristian Ebbensgaard, Amtsråds-

foreningen, tilsyneladende yderst tilfredse.

Poul Winckler gav da også klart udtryk for sine store forhåbninger om, at det var lykkedes at strikke et forlig sammen, som ikke vil blive nedstemt ved den kommende urafstemning blandt de offentligt ansatte. Ifølge KTO-formanden ligger forliget meget tæt på det, som har været vores (hvormed Poul Winckler vel mener medlemmernes) krav hele tiden. Om medlemmerne deler denne holdning, er helt anden sag. Resultatet af urafstemningen er ikke givet på forhånd.

Utilfredsheden med Ny Løn er udbredt, hvilket underskriftindsamlingen mod en accept af at afsætte midler til decentrale lønforhandlinger, dvs. Ny Løn har vist. Det kan vise sig at, forligskvinde Mette Christensen, Poul Winckler, og de kommunale, amtslige og statslige arbejdsgivere har gjort regning uden vært.

Det er kommunernes udnyttelse af de nye lønsystemer, som forliget ikke ligefrem vil begrænse, der har fået Danmarks Lærerforening til at anbefale deres medlemmer at stemme nej, og ikke modstand mod indførelsen af Ny Løn som sådan. Danmarks Lærerforening har sagt ja til Ny Løn. Det står man ved. Nej'et til udbygningen af Ny

Løn skyldes arbejdsgivernes måde at forvalte Ny Løn på, uddyber lærernes formand Anni Herfort. Det er ifølge formanden et faktum, at kommunerne ikke har forstået at forvalte systemet.

Derimod anbefaler hovedbestyrelsen i BUPL deres medlemmer til at stemme ja til forliget, men kun med et knapt flertal. 22 var for en anbefaling, mens 17 var imod, hvilket i høj grad er udtryk for den udbredte modvilje mod Ny Løn, som også hersker i pædagogkredse.

Også blandt sygeplejerskerne og akademikerne hersker der en udbedt utilfredshed med forliget, eller for akademikernes vedkommende det tilsvarende overenskomstforlig, der tidligere er indgået for de statsligt ansatte. Akademikernes formand Svend M. Christensen udtaler, at forbundet ikke kan gå ud og anbefale et ja. Sygeplejerskernes forbund har endnu ikke taget stilling.

Indgåelsen af et samlet mæglingsforlig for samtlige kommunalt og amtslige ansatte forhindrer, at de forbundene enkeltvis kan stemme nej og dermed forkaste forliget for efterfølgende at gå i strejke for et bedre overenskomstresultat alene. Det er kun i tilfælde af et samlet nej, at forliget væltes, men det sidste synes på ingen måde helt udelukket.

Vil forbyde blokader

Harmen på arbejdspladserne over Fogh & Co. får stadig ny næring af et nyt angreb på arbejdernes tilkæmpede rettigheder: Nu vil VK-regeringen beskære konfliktretten til benet.

Kristeligt Folkeparti har genfremsat sit forslag fra sidste år om at afskaffe blokaderetten, som dengang blev fremlagt sammen med Venstre og Konservative. Og Dansk Folkeparti støtter selvfølgelig.

I en række tilfælde har faglige blokader drejet sig om at virksomheder har indgået aftaler med den gule Kristelige Fagforening, men afvist overenskomster med f.eks. SiD. En sådan lovgivning vil yderligere ødelægge arbej-

dernes muligheder for at forsvare deres løn- og arbejdsforhold og almindelige rettigheder. Der er tale om et angreb af langtrækkende betydning.

Ifølge dagbladet Politiken er LO's formand, Hans Jensen, 'rasende':

- I dag er der en hårfin balance i magtforholdet mellem arbejdsgivere og lønmodtagere. Hvert eneste initiativ, vi ser fra Folketingets flertal, går ud på at svække lønmodtagerne, og sådan ser jeg bestemt også på det her. Det tjener kun et formål, nemlig at styrke den rå kapitalmagt, siger han.

Hans Jensen har ikke ret i, at der eksisterer en 'hårfin balance': Arbejds-

givers magt og magtmidler er på papiret langt større end arbejdernes, der kun har organisation, sammenhold og aktioner at stille op mod arbejdsgiverne, staten, arbejdsgivervenlig lovgivning og arbejdsgiverorganisationer og kapitalkontrollerede medier. Og så har de selvfølgelig selve deres antal, deres massive demokratiske flertal, som medierne under konflikter kalder 'gadens parlament'.

Derfor skal de begrænsede lovlige rettigheder til at imødegå det nuværende arbejdsgiverfelttog, som Fogh-regeringen går i spidsen for, skrumpes - nu og for al fremtid.

Håber regeringen.

Folkeskolen: Nye nedskæringer

Regeringens højt besungne skattestop, sammenholdt med indgåelsen af de seneste kommunale og amtslige håndfæstninger og øgede krav til undervisningen i folkeskolen uden bevilling af ekstra penge, vil medføre alvorlige forringelser på folkeskoleområdet med bl.a. nye angreb på lærernes tjenestetidsaftaler, mindre tid til forældre-samarbejde, flere elever i klasserne og skolelukninger til følge.

Kommunernes Landsforening (KL) er i fuld gang med at forberede endnu et frontalangreb på Folkeskolen. Den nye formand for KL Ejgil W. Rasmussen (V) kalder de kommende drastiske forringelser for uundgåelige, hvis regeringens udgifts- og skattestop samt de seneste håndfæstninger med kommunerne skal overholdes. Det skal de ifølge KL. På trods af de senere års stigende elevtal og deraf stigende udgifter skal der spares 500 millioner kr. på folkeskoleområdet.

Det skal ske gennem at presse endnu flere elever ind i klasserne, ikke mindst i de mindre skoler, så klassekvotienten sættes kraftigt i vejret. Udover klart forringede undervisningsmuligheder vil en bølge af nye skolelukninger blive konsekvensen af, at behandlingen af børn som burhøns skal fremmes yderli-

20. marts Christiansborg
Foto: Ch1.dk

gere. Det gennemsnitlige elevtal pr. klasse skal hæves, så det nærmer sig maksimum for, hvor mange elever der må være i en klasse - for tiden sat til 28 elever pr. klasse.

Samtidig skal lærernes tjenestetidsaftaler smadres, så de tvinges til at undervise mere for samme løn. Den øgede tid til undervisning skal findes ved at drosle ned på forældresamarbejde, lejrskoler m.v. Danmarks Lærerforening betegner KL's nedskæringsplaner som ren gift, da der sættes tommel-

skruer på en i forvejen hårdt presset lærergruppe. Der er ikke behov for yderligere at forringe lærernes arbejdsforhold. Tværtimod bør det fysiske og psykiske arbejdsmiljø på skolerne forbedres, så mulighederne for at opdrage børn til hele mennesker styrkes, mener Jens Færk, formand for skolelederne under Danmarks Lærerforening.

Der er overhovedet ikke nogen sammenhæng mellem regeringens (påståede) målsætning om øget kvalitet i undervisningen, herunder at øge antallet af dansk- og matematiktimer. Nedskæringerne vil medføre, at lærerne vil flygte fra folkeskolen i endnu større hast end i dag, frygter Jens Færk.

De nye katastrofale nedskæringer, der altså er under fuld forberedelse i KL på folkeskoleområdet, bekymrer tilsyneladende på ingen måde undervisningsministeren Ulla Tørnæs. Hun vil slet ikke kommentere KL's planer - ud over at love, at regeringen er villig til at diskutere, hvordan man giver kommunerne øgede frihedsgrader, så de kan bruge ressourcerne bedre. Eller sagt med andre ord: så kommunerne sikres bedre muligheder for at føre det nye felttog mod folkeskolerne ud i livet.

Lønforskelle tilsløres

Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen - Guds gave til kvinderne - påstår, at større åbenhed omkring aflønningen af mænd og kvinder på arbejdspladserne for samme arbejde ikke vil fremme bestræbelserne på at opnå ligeløn, hvorfor den nye lov om ligelønsstatistik, som den forhenværende regering indførte, udskydes på ubestemt tid.

At den nye højreregering er en ren ønskeregering for arbejdsgiverne, hersker der ikke nogen tvivl om. Seneste eksempel er beskæftigelsesministerens/regeringens beslutning om til luttet glæde for arbejdsgiverne indtil videre at lægge ikrafttrædelsen af

loven om indførelse af ligelønsstatistik på arbejdspladserne på is. Loven, der skulle gælde samtlige virksomheder med over 10 ansatte, blev vedtaget under den forhenværende regering med det erklærede formål at fremme ligestillingen på arbejdsmarkedet/indførelsen af ligeløn.

Indsatsen for at begrænse lønforskelle mellem mænd og kvinder kan ske på mange andre måder, mener ministeren uden at nævne et eneste eksempel, men indførelsen af kønsopdelte lønstatistikker er bestemt ikke hensigtsmæssigt på nuværende tidspunkt. Det vil kun skabe administrativt bøvlg og besvær for

arbejdsgiverne.

Beskæftigelsesministeren oplyste nyligt i et svar i Folketinget, at udviklingen mod ligeløn havde været resultatløs de sidste 30 år. Gabet mellem kvinders og mænds løn har ikke røkket sig spor i løbet af de 25 år, hvor vi har haft loven om "ligeløn for lige arbejde", hverken på det private eller offentlige arbejdsmarked.

Det er der nogle, der er tilfredse med, hvorfor loven om ligelønsstatistik foreløbigt får lov til at samle møl - indtil den formodentligt smides helt på lossepladsen uden nogen sinde at være trådt i kraft.

Behovet for en ny faglig bevægelse er skrigende

Den nuværende fagbevægelse har i årtier været opkøbt af og en integreret del af det danske borgerskab. Toppen repræsenterer og varetager ikke de svagestes interesser. Med VK-regeringens tiltræden har toppen igen vist sin uformåenhed, manglende vilje til at tage handsken op – De har spillet fallit. Behovet for en ny bevægelse, der favner alle aspekter i kampen mod borgerskabets udbytning, EU, dansk krigsdeltagelse, NATO mm. er skrigende. Nu melder der sig en vifte af kræfter fra venstresocialdemokrater til kommunister med bud på platforme og strategier for en fremtidig fagbevægelse. Det er en afgørende og principiel diskussion, som APK's faglige udvalg her giver et bud på. (Foto: Ch1.dk)

LO's daværende formand, Thomas Nielsen, udtalte en gang, at fagbevægelsen havde sejret ad helvede til. Pudsigt nok blev konsekvensen ikke, at fagbevægelsen blev nedlagt, idet den logiske slutning måtte være, at der ikke længere var brug eller behov for den. Hvad Thomas Nielsen i virkeligheden lagde i ordene var, at klassekampen var død. Hvad angår toppen af dansk fagbevægelsen havde formanden for så vidt ret. Allerede på det tidspunkt havde toppen, som en del af det aristokratiske lag af arbejderklassen, i årtier været en integreret del af borgerskabet. De havde fraveget kampen for arbejderklassens interesser, og i stedet vendt deres brod mod arbejderne med hyppige forræderier. Det principielle skred skete i 1899, hvor de med deres accept af Hovedaftalen (Septemberforliget) tilkendte arbejdsgiverne ledelsesretten. Forbedringer af levevilkårene siden kan kun krediteres arbejderne selv.

I nyere tid har medlemmerne også smagt *sejrens frugter* fra Thomas Nielsens aftagere. Spørg RiBus-chaufførerne, som blev stukket i ryggen af deres egen forbundsledelse. Den sjette ferieuge blev kun vundet, da ledernes OK-forræderi i 1998 blev nedstemt og erstattet af storkonflikt, hvilket de ikke kunne sidde overhørig ved næste OK-fornyelse i 2000. Det er de samme

ledere, der har siddet med armene over kors i Nyrup's 9-årige regeringsperiode, hvor han har manipuleret det danske folks EU-Nej til at Ja, grebet ind i storkonflikten i 1998, forringet dagpengereetten fra 7 til eet år, ført Danmark i krig udenfor landets grænser osv. osv.

Disse ledere og deres klassesamarbejdslinie har spillet fallit. De er yt! Leden ved dem og den etablerede fagbevægelse er enorm.

VK-regeringen har i sinde gennem en meget kort årrække at bringe den relative høje organisationsprocent i Danmark "i balance" med det øvrige Europa. Til det formål skal en række knaster fjernes, som får hundreder af tusinder til fortsat at vælge medlemskab af fagforeninger.

Det er i det lys, vi skal forstå regeringens beslutning om tværfaglige akasser, der hverken er betinget af fagforeningsmedlemskab, eller rummer nogle fordele herved. Det er derfor de vil fjerne eksklusivparagrafferne fra alle overenskomster og fradragsretten ved faglig organisering. Det er derfor de praktiserer indgreb i overenskomsterne og i stadig stærkere omfang vil lovfæste arbejdsmarkedsforholdene. Den såkaldte danske model med aftaleret mellem arbejdsmarkedets parter sættes ud af kraft. Det er derfor, at dagpenge- og kontanthjælpsmodtagere skal tvinges ud på arbejdspladserne

som gratis arbejdskraft. Det er derfor deres nye barselsorlov rummer mulighed for tilskud, hvis man ønsker at passe sine børn hjemme. Hjem til kødgryderne med kvinderne. Det er blandt andet derfor, de trækker tænder ud på allerede opnåede resultater, som f.eks. angreb på overenskomsternes deltidsbestemmelser og udvidelse af Ungeordningen.

Spørgsmålet rejser sig: Hvorfor stå i fagforening?

Man kan med rette konstatere, at VK-regeringen har indledt et sandt generalangreb på dansk fagbevægelse. Nogle kan forledes til at mene, at desto før den bryder sammen, desto hurtigere kan de klassebevidste bygge en ny op; men så let er det ikke. Det bedste afsæt for en ny faglig bevægelse er i udspring af så høj faglig organisering og bevidsthed som muligt. Hvis den nuværende falder sammen, vil der gå år med at slikkene sårene over udsagn om, at faglig organisering ikke nytter, gavner eller fremmer. Udsagn om at faglig kamp ikke dur. Da Berlinmuren faldt blev der lovet frihed, menneskerettigheder og rimelige vilkår til alle, - specielt østeuropæerne; samtidigt med at den socialistiske ide og virkeliggørelse blev erklæret død. Det har taget ti år, før protestbevægelserne i masseskala igen så dagens lys. Løfterne blev ikke indfriet, levevilkårene er til stadighed blevet forringet.

Det var i går, og det er i dag, at kampen for en stærk, ny klassebevidst bevægelse står. Med udgangspunkt i de klassebevidste og deres eksisterende netværk.

Med VK-regeringens tiltræden er diskussionerne om den ny faglig bevægelse for alvor kommet på dagsordenen. Det gælder dens platform, retning og mål. Diskussionerne forplanter sig i tre hovedstrømninger:

- Der er den nuværende socialdemokratiske ledelse og deres medløbere, som udelukkende har til hensigt at bringe Socialdemokratiet tilbage på ministertaburetterne. Hertil benytter de

lidt radikale fraser om sammenhold og solidaritet efterfulgt af forslag til kontrollerbare aktiviteter: Pæne demonstrationer på lovens grund og i særdeleshed uden arbejdsnedlæggelser. Denne strømning indebærer ikke nogen fornyelse på trods af deres megen snak om samme. De repræsenterer arbejderaristokratiet i arbejderbevægelsen, og lever af pensionskassernes formuer, medlemmernes kontingenter, bestyrelsesben ol. Deres indspisthed, magtbrynje og korrupte metoder blev afdækket med Strubesagen, som kun er toppen af isbjerget. Det er de samme ledere, som har siddet med hænderne i skødet under Nyrup-regeringens ni-årige lange angreb på arbejderklassen.

- Den anden strømning har sine rødder i den gamle venstrebevægelse. Den personificeres af venstresocialdemokrater, Enhedslistefolk, KPiD'ere, DKP/ML'ere, syndikalister mm. Den rummer mange rigtige opfattelser om retningen. Den tager et korrekt udgangspunkt i, at det er op til den faglige bevægelse, at sætte sig igennem i forhold til VK-regeringens angreb. Finn Sørensen, formand for bryggeriarbejderne, udtrykker på fin vis strømningens holdninger i en artikel i *Solidaritet*. Heri slår han fast, at regeringen, samtidigt med deres angreb på fagbevægelsen, også har brug for, at "der er ro på bagsmækken", hvilket er årsagen til, at regeringen er interesseret i en samarbejdsaftale med lederne. Det er et vigtigt element i forståelsen af LO-ledernes rolle. Finn Sørensen fastslår også, at LO og Nyrup-regeringen har bidraget til yderligere manglende troværdighed. Strømningen giver da også udtryk for, at kampen ikke handler om blot at få gensindsat Socialdemokratiet. Finn Sørensen opridses en række hellige køer, der skal slagtes, hvis fagbevægelsen skal ændres til medlemmernes fordel: fagbevægelsen skal være medlemmernes redskab, ikke lederne. Åbenhed med hensyn til OK-kravenes forvaltning og de fagligt valgte ordninger. Medlemmerne skal inddrages i en diskussion om fagbevægelsens struktur. Fagbevægelsen skal være de udstødtes talerør og beskytter, og bindingerne til Socialdemokratiet skal ophøre.

Finn Sørensen rejser et centralt problem, når han efterlyser en sammenhængende politisk platform, som han

angiver en række større levevilkårs- og demokratifelter. Han fastslår, at Socialdemokratiet, SF og Enhedslisten i dag ikke er i stand til at løfte denne opgave. Strømningen er også talerør for at aktive tillidsrepræsentanter har egne selvstændige netværk og forummer, som en afgørende forudsætning for udviklingen af en klassekampslinie.

Strømningen rummer oplagte korrekte opfattelser, men afdækker samtidigt visse begrænsninger. Den tager sit afsæt i, at den nuværende fagbevægelse kan tiltes på hovedet til fordel for medlemmerne. I store træk begrænser strømningen sig også kun til at tage udgangspunkt i fagbevægelsens medlemmer. Platformen og diskussionerne afdækker en begrænsning i forståelsen af nødvendigheden af at forholde sig til EU, hvor politikken i virkeligheden bliver lagt, eller til dansk krigsdeltagelse og medlemskab af NATO. Endelig er strømningen præget af parlamentariske illusioner i forhåbning om, at en venstre-regering bestående af SD, SF og Enhedslisten kan presse Socialdemokratiet til at føre arbejderpolitik.

- Den tredje strømning bygger på hele arbejderklassen, dens interesser og klassebevidsthed. Der må opbygges en faglig organisering, der tager sit udgangspunkt i hele arbejderklassen, hvilket vil sige, at der må gives plads og rum til alle udstødte. Her er tale om en bevægelse, der bygger nyt op på det gamle fundament af ideer; - en bevægelse tager sit afsæt i de svageste og deres interesser. Væk med kammerateriet og dets sammenspisthed. Væk med illusioner til LO- og forbundslederne, væk med illusioner om et sammensat Folketing, der vil/kan føre arbejderpolitik. Det er op til arbejderklassens styrke, bevægelse og organisering at skabe resultater i et kapitalistisk Danmark. Den må bygge på brede alliancer til de mange andre folkelige bevægelser. Det være sig krigsmodstandere, EU- og NATO-modstandere, grupper som ældre, uddannelsessøgende osv. osv.

Denne opfattelse må klart afspejles i platformen, der derved også må indeholde en klar stillingtagen til krig, NATO og EU. Der er ingen grund til at afgrænse bevægelsen fra aktuelle problemstillinger, der vedrører hele arbejderklassen. Metoderne og aktiviteterne må tilsvarende afdække denne forny-

else. De gamle metoder, hvor fagbevægelsen mødes på Christiansborg Slotsplads, blev allerede ved Finanslovens vedtagelse den 20.marts afløst af nyere, da uddannelsessøgende, progressive kunstnere, krigsmodstandere, fagligt aktive mm. fandt sammen under én og samme protestbevægelse. Disse former kan og skal udvikles.

De selvstændige lokale tillidsmandsnetværk, som ikke bør begrænse sig til at repræsentere tillidsfolk men alle fagligt aktive, landet over er vigtige redskaber i denne opbygning, som må åbne sig regulært overfor de udstødte; - ikke bare i ord; men også i handling.

Et umiddelbart bud på en aktuel platform må tage udgangspunkt i de centrale spørgsmål:

Bekæmp regeringens deltidslaw, deres forringelser af arbejdsmiljøet

Nej til privatiseringer og udliciteringer

For en 30 timers arbejdsuge; 6 timers arbejdsdag

En mindsteløn på 100 kr.

Væk med begrænsninger i dagpengereetten

Danmark ud af EU og NATO

Nej til dansk krigsdeltagelse

Der gives ingen lette genveje til målet om en ny, kæmpende faglig bevægelse; men diskussionen er rejst og mindst tre strømninger har et bud på fremtiden. Resultatet afhænger af, om dagens fagligt aktive kender deres besøgstid. Det er på tide at tage fat om nældeerne, uanset hvilken svie vi kommer til at bære på.

APK's faglige udvalg

FET og PET: Sylter sagen mod hærchefen i Sorø

Nu er det blevet påfaldende: Der sker absolut intet i sagen mod den irakiske eks-hærchef på 'tålt ophold' i Sorø, som er under stærk mistanke om deltagelse i folkemord og massakrer på kurdere under Golfkrigen. Den samme mand, som for USA og CIA er topkandidat til at stå i spidsen for 'opgøret med Saddam Hussein'.

Statsadvokaten for Sjælland undrer sig over, hvorfor efterretningstjenesterne endnu ikke har frigivet vigtige oplysninger om den tidligere irakiske hærchef. Politiet i Ringsted, der efterforsker sagen, har siden jul ventet forgæves. Alt peger i retning af, at FET og PET - på den danske regerings, USA's og deres amerikanske broderorganisation CIA's vegne - forsøger at sylte/bremse sagen.

Anden forklaring er der ikke på, hvorfor efterretningstjenesterne ikke vil spytte ud med de konkrete oplysninger, som de ligger inde med, omhandlende den tidligere irakiske hærchef Nizar al-Khazraji og hans ansvar for folkemord på tusindvis af irakiske kurdere i 1980'erne. Den afhoppede tidligere irakiske hærchef, der har fået tildelt såkaldt 'tålt ophold', er udset som 'en irakisk Hamid Karzai' i det planlagte amerikanske angreb på Irak, hvorfor en dansk retssag og dom som krigsforbryder/morder vil være mere end ugleset.

Statsadvokaten nøjes dog med at udtale, at han ikke kan forstå, at man, dvs. politiet i Ringsted samt Rigspolitiets Rejsehold, der efterforsker sagen mod hærchefen, ikke har fået svar. Modviljen mod at udlevere relevante oplysninger forklares af PET-vicepolitimester Finn Ravnborg med, at man stadig vurderer, hvilke oplysninger der skal sendes videre til efterforskerne i Ringsted.

Det er åbenbart ting, PET (Politiets Efterretningstjeneste) og FET (Forsvarets Efterretningstjeneste) og med dem regeringen ikke ønsker skal komme frem i lyset, i håbet om at få lagt låg på sagen og holde den tidligere irakiske chef på fri fod og parat til at træde til som en af "befrierne" af Irak, hvis -

eller måske rettere når - USA beslutter sig til at udløse den krig mod Irak, som nu forberedes konkret.

Søren Søndergaard (EL) har bedt justitsminister Lene Espersen svare på, om der er kontakter mellem danske og amerikanske myndigheder om hærchefen. Desuden ønsker partiet en garanti fra regeringen for, at hærchefen ikke kan forlade landet, før politiets undersøgelse er færdig.

Dengang en avis lige før valgkampen sidste år afslørede, at den tidligere hærchef var alvorligt mistænkt for masse-mord, var der ingen ende på de borgerliges beslutsomhed: Den konservative retsordfører Helge Adam Møller krævede justitsminister Frank Jensens afgang.

- Jeg kan ikke forestille mig, at justitsministeren ikke har vidst, at der gik masse-mordere frit rundt i Danmark uden at blive retsforfulgt. Derfor bør han træde tilbage. Og hvis han ikke har vidst det, så er det, fordi han ikke kan styre det store system, han står i spidsen for. Så må han også træde tilbage, sagde Helge Adam Møller.

Resultatet var, at en politiundersøgelse blev indledt. Men siden har USA og CIA sendt bud efter Nizar al-Khazraji og vil have, at han skal kunne rejse frit rundt i verden for at deltage i krigsforberedelserne. Og politiets efterforskning saboteres af Politiets Efterretningstjeneste. Blandt andet. Helge Adam Møller blev ikke justitsminister. Det blev en partifælle. Den nuværende justitsminister ved meget vel, at der går masse-mordere frit rundt i Danmark uden at blive retsforfulgt.

Socialdemokratiet er parat til at lade gammelt nag fare. Dets retspolitiske ordfører Per Kaalund mener, at regeringen blot skal lade hærchefen rejse, hvis der er brug for ham i en aktion mod Irak!

Der er ved at blive givet grønt lys for terrorister og masse-mordere!

Af en hyklerisk regering, der holder hånden over en af de værste af slagsen.

FredsVagtens Venner stiftet

I brede kredse landet over er der stor og voksende sympati for FredsVagten ved Christiansborg, der nu i snart et halvt år hver dag har holdt fredshåbets ild brændende. Den har nu givet sig udtryk i oprettelsen af FredsVagtens Venner - en landsdækkende støtteforening, der skal kanalisere sympatien over i aktiv støtte.

Det skete på en stiftende generalforsamling i København fredag den 22. marts.

Hele landet kan være med

Nu kan alle gode fredskræfter landet over være med til at støtte FredsVagtens arbejde og gøre en indsats gennem FredsVagtens Venner.

For at blive medlem kræves simpelt hen, at man tilslutter sig foreningens formål og betaler et årligt kontingent, der på generalforsamlingen blev fastsat til 100 kr.

Den nyvalgte bestyrelse vil i de kommende måneder tage initiativer til en medlemskampagne og opbygningen af foreningen på landsplan.

Den håbløse og farlige 'Krig mod Terror'

I de besluttede vedtægter fremhæves dens støtte til FredsVagtens formål, der lyder således:

"FredsVagten står foran Christiansborg hver dag fra morgen til aften siden 19.okt.01 ved Håbets ild for at mane til besindelse, og give inspiration til at gå aktivt imod den håbløse og farlige "Krig mod Terror". Vi ønsker i stedet dialog, respekt for den globale mangfoldighed og en retfærdig og bæredygtig fordeling af Jordens goder."

FredsVagtens venner skal støtte FredsVagtens arbejde økonomisk og administrativt, informere og oplyse om FredsVagtens arbejde og generelt støtte arbejde for fred i verden.

Alle menneskers liv er lige meget værd

Mindemærkning d. 7. april for de civile ofre i krigen i Afghanistan
Fredsvagten
Christiansborg Slotsplads kl.14.00

Den 11. Marts blev ofrene for angrebet på WTO mindet ved højtideligheder verden over.

Den 7. April er det 6 måneder siden den amerikansk ledede gengældelsesaktion, der stadig er under udvikling, startede.

De afghanske tab kan ikke, som det er tilfældet i USA, gøres op i antal dræbte og sårede. Nogle amerikanske kilder har anslået tallet af dræbte afghanere til at være op mod 20.000.

Men et er sikkert: Et stort antal afghanere måtte betale med livet for en terrorhandling i USA, som de ikke havde deltaget i, måske end ikke havde hørt om.

Almindelig anstændighed må derfor kræve, at den civiliserede del af den vestlige verden ærer disse tilfældige ofre for NATO-alliancens blinde hævn ved at mindes dem med 3 minutters stilhed.

Fredsvagten

Yderligere information:
Connie tlf. 48 47 61 91

Fredsmarch

gennem København
- USAs ambassade
- Christiansborg
- Rådhuspladsen

International aktionsdag
Lørdag den 20. april 13-18

Stop krigen
- Nej til dansk krigsdeltagelse

Taler, musik, gadeteater, optog

Arr: Stop Terrorkrigen

Ny hjemmeside
www.stop-terrorkrigen.dk

Belønningen for teambuilding

På medicinalvirksomheden er stort set alle samfundslag eksisterende. Det gælder højtlojnnede direktører over forskere og det administrerende personale til mere almindelige grupper som laboranter, faglærte og ufaglærte i produktionen. Nederst på virksomhedens rangstige findes de ufaglærte i servicestillingerne, hvoraf rengøringsassistenterne befinder sig i den absolutte bund. Det giver sig udtryk i den tyndeste lønningspose; dels fordi de fleste er deltidsansatte og dels fordi de simpelthen får den ringeste timeløn.

De er dog ikke fritaget for friheden til at arbejde i 'selvledende' grupper, som blev indført for mange år siden under mottoet: *Det gør jeres arbejdsdag mere tilfredsstillende, når I selv bærer ansvaret!*

Den vigtigste fordel set fra firmaet: i stedet for at holdet som tidligere samlede deres utilfredshed mod arbejdslederen, så retter man utilfredsheden mod hinanden. Når den indbyrdes chikane for arbejdets udførelse bliver for voldsomt, så griber lederne ind: - *I kan jo ikke arbejde sammen, så nu må I på teambuilding!*

Den følgende historie omhandler et team på 14 personer. For et år siden blev teamet dikteret på teambuilding. Problemerne bestod i, at en mindre gruppe på 3-4 personer dominerede meget. Det var disse, som havde uddannelse i at bone gulve og gøre rent i de sterile områder, hvilket gav dem nogle fortrin i forhold til de øvrige. De kunne oparbejde en arbejdsuge på 37 timer, og tilmed lidt ekstrabetaling via weekendarbejde. De var derfor ikke meget for at gi' deres viden fra sig. Samtidigt var de de ældste "i gårde", hvorfor deres ord i kaffe- og frokostpauserne tilsyneladende talte mere. Det grænsede til tider til mobning, hvor de øvrige, som altså udgjorde det store flertal, befandt sig i en kuet stemning.

Forskellige arbejdsledere kunne ikke gøre noget. For norges vedkommende skyldtes det ren interesse i, at teamet forblev splittet. Andre havde ikke ryggrad til at tage fat om problemerne. Personalekonsulenten og tillidsrepræsentanten blev tilkaldt. For tillidsfolk fylder denne slags problemer stadig mere i hverdagen.

Teambuildingen varede med jævnlige møder et lille års penge. Teamet blev stillet i udsigt, at de i den forbindelse skulle på to-dages seminar i Jylland med ophold betalt. Det blev positivt modtaget, seminarer giver rum og plads til hygge. Men det blev skåret væk af økonomiske årsager.

Derefter blev de stillet i udsigt, at teambuildingen kunne afsluttes med et tilskud til et socialt arrangement.

Teambuildingen var ikke en smertefri proces. Det blev afdækket, at den lille klike sad for hårdt og enerådigt på gruppens positioner og fordele. Undervejs fik de øvrige mere mod til at bide fra sig, og i januar måned kunne tillidsrepræsentanten ved selvsyn konstatere, at gruppen fungerede fint med gensidig respekt, hvilket arbejdslederen og afdelingslederen også havde oplevet.

Stor var tillidsrepræsentantens forundring derfor, da det viste sig, at tilskuddet til arrangementet var skåret væk. Teamet var blevet enige om en tur frem og tilbage til Oslo med båden, hvilket bestemt ikke er billigt, idet virksomheden kun ville slippe 200 kr. i tilskud, som nu var forsvundet ned i aktionærernes lommer.

Begrundelsen var, at lederne ikke stolede på, at de kunne finde ud af at omgå hinanden i knap to døgn på en båd, hvorfor de kun måtte tage på restaurant eller lignende. Så meget om respekt for voksne mennesker. Så meget om selvstyrende grupper.

Men det betød, at lederne fik styrket sammenholdet gruppen imellem imod lederne; - så tak for det. *Reno*

Godt en halv million demonstrerede i Barcelona mod kapitalens Europa

Barcelona 16. marts

Gigantdemonstrationen mod globalisering og kapitalens Europa samlede efter arrangørernes opgivelser mellem en halv million og 600.000 mennesker i en af de største manifestationer imod Den europæiske Union nogensinde. Politiet sagde 250.000. Enorm!

En af dagene var de decentrale aktioners dag. Ca. 25 forskellige aktioner rundt om i byen - med deltagelse af hen ved 50.000 mennesker.

Den store faglige demonstration mod privatiseringen af EU's arbejdsmarked torsdag havde 100.000 deltagere.

På trods af forsøg på at skræmme folk fra at demonstrere, politiprovokationer og tilbageholdelser ved grænserne: Folk demonstrerede i hundredtusindvis mod magthaverne - mod monopolernes Union, mod USA's terrorkrig - for en anden verden.

Største demonstration i sociale bevægelser regi

I en udtalelse fra arrangørerne af gigantdemonstrationen - *Kampagnen mod Et Kapitalens Europa* - hedder det:

“Ifølge vores beregninger deltog mellem 500 og 600 tusind mennesker i dagens demonstrationer mod Koncernernes Europa. Vi opgiver dette antal efter at have rådspurgt vores kilder og sammenlignet dagens demonstration med andre.

Vi sender vores tak til Europas indbyggere og til os selv for dette - et skridt på vejen til at sige nej til den nuværende europæiske politik, og et skridt på vejen til at skabe en bedre verden. Dette har været den største demonstration i sociale bevægelser regi, siden begivenhederne i Seattle fik os til at forstå, at vi kan ændre historiens gang.

Politi-terror vil ikke kunne standse festen! Med alles deltagelse kan vi skabe en anden verden.”

‘Campaign against corporate Europe/ Kampagnen mod koncernernes Europa.’

25.000 på STOP F

Arbejderpartiet Kommunisterne, API mener, at der skal sættes handling på ordene - demonstrationen den 2. marts på Christiansborgs slotsplads en god begyndelse, men Fogh og hans regering retter så mange angreb på den arbejdende befolkning, at målet nødvendigvis må være at STOPPE HØREREGERINGEN!

Lovindgrebene for deltid skal stoppes. Ansættelser af arbejdsløse og kortantihjælpsmodtagere uden overenskomstmæssige rettigheder skal stoppes. Udliciteringer og privatisering af den offentlige sektor skal stoppes. Udenlandske arbejdere skal behandles på lige fod med danske arbejdere. Unge under 30 skal have fuld understøttelse. Alle skal have lige adgang til uddannelse og efteruddannelse - ingen brugerbetaling.

- Der skal være plads til alle børn i institutioner.

- Der skal investeres i sunde, gode skoler for alle.

- Der skal investeres i gode, billige boliger.

- Der skal investeres i et sundt og sikkert arbejdsmiljø.

- De demokratiske rettigheder skal bevares, terrorloven skal skrottes.

- Der skal ikke investeres i krigsoprustning, men i opfyldelsen af sociale behov.

Fagbevægelsen skal rejse kampen for de arbejdendes rettigheder

Det betyder, at forsvaret for reallø

Pladsen GH & CO

nen og normalarbejdsdagen skal stå øverst på dagsordenen og Ny Løn skal skrottes. At kampen for generel ned-sættelse af arbejdstiden må i centrum.

Danmark skal ikke hverken direkte eller indirekte deltage i USA's krig mod terror.

Det er nødvendigt med en aktivt kæmpende fredsbevægelse i Danmark.

De danske soldater skal ud af Afghanistan.

Der må aktivt tages afstand fra Israels bosættelser og krig mod Palæstina. Israel må boykottes.

Hele situationen gør, at spørgsmålet om dansk NATO-medlemskab af en alliance, der ikke kan påberåbe sig at være en forsvarsalliance, må tages op på ny.

Danmark skal ikke være på amerikansk slæbetov!

STOP USA's TERRORKRIG ! - NEJ TIL DANSK KRIGSDELTAGELSE !

Opbygningen af Unionsstaten skal stoppes - Danmark skal UD AF EU!

Under det danske EU-formandskab skal der ikke herske tvivl om, at vi er mange, der ønsker Danmark ud af EU. En halv million mennesker demonstrerede mod Kapitalens og Koncernernes Europa i Barcelona sidste weekend.

Næste topmøde bliver i København!

APK

Arbejderpartiet Kommunisterne

n 20. marts

Ch1.dk

Tre millioner mod Berlusconi's antiarbejderlove

Rom 23. marts

Mens danskerne igen er begyndt at vise deres harme på gaden som ved finanslovens vedtagelse den 20. marts, påstår de danske massemedier stædigt, at de store demonstrationers tid er forbi.

Men det er tværtimod gigantdemonstrationernes tid: Sidste weekend demonstrerede over en halv million mod Kapitalens Europa i Barcelona. Op mod tre millioner italienerne marcherede lørdag gennem Roms gader som protest mod regeringens planer om at svække arbejderbeskyttelseslovene. Det var den største demonstration i Italien i nyere tid.

Den gjorde ikke indtryk på Berlusconi. Han fremturer med lovgivningen. Næste skridt: Generalstrejke i april!

Roms ansigter

Tunesien:

Kommunister udfordrer fascistisk diktatur

D. 2. februar blev Hamma Hammami, Samir Taamallah, Abdeljabbar Madouri og Ammar Amroussia efter en gedigen retsfarce idømt fængselsdomme på op til over 11 års fængsel pga. deres medlemskab af det illegale Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT). Hvor står de fires sag nu, og hvad er det, der sker i Tunesien? KP har talt med Michael Jensen, der er med i den danske støttekomité (under stiftelse) for de fire.

KP: Hvordan har sagen udviklet sig, og hvor står den nu?

MJ: Efter de helt groteske domme d. 2. februar har tre af de fire PCOT-medlemmer været i sultestrejke i protest mod deres forfærdelige fængsels-

Hjemmeside og støttekomité for Hamma og hans kammerater

Ikke kun i udlandet, men også i Danmark arbejdes der for de fires frigivelse. Der er således oprettet en dansk hjemmeside, som følger den allerseneste udvikling i de fires sag, giver mulighed for at udtrykke sin protest over for Tunesiens regering, forsøger at organisere en konkret solidaritet med de fire, oplyser om den politiske undertrykkelse i Tunesien m.m.

Hjemmesiden er samtidig også hjemsted for Den Danske Støttekomité for Hamma Hammami, Samir Taamallah, Abdeljabbar Madouri og Ammar Amroussia, som p.t. er under stiftelse.

Hjemmeside:

<http://www.apk2000.dk/hamma/>
E-mail: freehamma@yahoo.dk

forhold. Hammami kom endda på hospitalet pga. sin stærkt svækkede sundhedstilstand. Først i marts blev de fires appelsag så udskudt fra d. 9. til 30. marts efter pres fra ind- og udland, således at deres advokater kunne få bare en lille mulighed for at forberede et forsvar for de fire. Såvel i Tunesien som i udlandet arbejdes der for deres øjeblikkelige og betingelsesløse løsladelse. I Danmark er vi også kommet i gang med en støttekomité, der p.t. er under en egentlig stiftelse, og som har fået sin egen hjemmeside. Støttekomiteen vil have ét klart formål: at arbejde for løsladelsen af de fire.

I Tunesien er enhver åben konsekvent kritik af landets forhold direkte behæftet med livsfare

KP: Hvad er Tunesien for et land? Hvad er den politiske og økonomiske situation i landet?

MJ: Jeg er glad for det spørgsmål, for det er vigtigt at kende den politisk-økonomiske situation i Tunesien for at kunne sætte de fires sag ind i en større sammenhæng.

Tunesien, der formelt blev selvstændigt fra den gamle franske kolonimagt i 1956, har aldrig set et borgerligt demokrati, som vi kender det her fra Danmark. Og det nuværende styre under den 65-årige Zine El Abidine Ben Ali, der kom til magten ved et statskup i 1987, kan bedst betegnes som et fascistisk diktatur – et ekstremt repressivt styre, der ikke lader lande som Tyrkiet og Iran noget tilbage i brutalitet.

I Tunesien er enhver åben konsekvent kritik af landets forhold direkte behæftet med livsfare.

Menneskerettighedsaktivister og progressive fagligt aktive og studerende – for slet ikke at tale om erklærede kommunister som dem i PCOT – forfølges, smides i fængsel og tortureres efter styrets forgodtbefindende. Ifølge Amnesty International er der i øjeblikket hen ved 1000 politiske fanger i Tunesiens fængsler.

Hamma Hammami - politisk fange i Tunesien

Ben Ali's parti, Den Demokratiske Konstitutionelle Union (RCD), der har 90% af alle pladser i parlamentet og er den førende repræsentant for det tunesiske borgerskabs politiske og økonomiske interesser, sidder utroligt tungt på alle poster i statsadministrationen og behersker al information ud og ind af Tunesien samt alle landsdækkende

Ben Ali og hans klan er tæt knyttet til den udenlandske storkapital, særligt de store franske og italienske monopoler

masseorganisationer, det være sig faglige-, studenter- eller kvindeorganisationer. Endvidere har Ben Ali-styret opbygget et enormt undertrykkelsesapparat med en politibetjent for hver 80-90 indbyggere. Det er 6 gange mere end i Danmark.

Hvis vi går til Tunesiens økonomiske forhold, så er kodeordet her ”privatisering”.

Ben Ali's RCD, der i sin demagogi kalder sig ”forandringens parti”, indledte allerede i 1987 sine forandringer af den tunesiske økonomi – med EU's, IMF's og Verdensbankens ”hjælp”.

I perioden 1987-2000 blev 159 statslige virksomheder inden for alle grene af den tunesiske økonomi, der omfatter, landbrug, minedrift, turisme, kemisk industri, fremstilling af byggematerialer m.m., enten privatiseret eller lukket. Vinderne har været Ben Ali og hans klan, som er tæt knyttet til den anden vinder: den udenlandske storkapital, særligt de store franske og italienske monopoler. Taberne har været arbejderne og det store flertal af tunesere.

Privatiseringspolitikken har nemlig – som alle andre steder i verden – betydet massefyringer og deraf følgende stigende arbejdsløshed. Denne udvikling er blevet forstærket af, at Tunesien i marts 1998 indgik en frihandelsaftale med EU, der betød afskaffelsen af tunesisk told på importvarer fra EU. Herefter er det væltet ind med varer fra EU's store monopoler (75% af Tunesiens import kommer nu fra EU), hvilket har medført, at små- og mellemproducenter i Tunesien er gået bankerot, og de ansatte sendt ud i arbejdsløshed. Officielt har arbejdsløsheden nu nået 15-16%, men reelt er den nærmere det dobbelte. Denne store arbejdsløshed har bl.a. betydet, at tusinder af unge tunesere søger lykken i særligt Frankrig og Italien, hvor de ender i havet af illegale arbejdere, der groft udnyttes af europæiske arbejdsgivere – hvis de da overhovedet får et job.

Med afskaffelsen af tolden har den tunesiske stat mistet over 4 mia. dollars årligt – halvdelen af dens budget. Disse manglende penge til statsbudgettet kræver Ben Ali-styret ind ved at låne i udlandet (i 1986 skyldte hver tuneser 814 dollars, mens beløbet for 2000 var steget til 1800 dollars) og lade den almindelige befolkning betale. 85% af statens skatteindtægter betales af lønmodtagerne, mens de 20% rigeste konsumerer 60% af alle varer.

KP: De fire er alle fængslet pga. deres medlemskab af Tunesiens Kommunistiske Arbejderparti (PCOT). Kan du sige lidt om, hvem PCOT egentlig er?

MJ: PCOT (Parti Communiste des Ouvriers de Tunisie) er et erklæret kommunistisk parti, der ideologisk bekender sig til marxismen-leninismen. Det er ligesom danske Arbejderpartiet Kommunisterne (APK) medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisatio-

ner. Partiet dannedes i 1986 af bl.a. partiets nuværende talsmand Hamma Hammami, der samtidig også er redaktør af partiavisen Al Badil (Alternativet, blev forbudt i 1991). Lige fra dets fødsel har myndighederne nægtet partiet officiel godkendelse – som det eneste af Tunesiens venstrefløjspartier. PCOT har altså gennem hele sin levetid været – og er fortsat – udsat for en ufattelig repression. Dets medlemmer, der også omfatter unge organiseret i Tunesiens Kommunistiske Ungdomsforbund (UJCT), arresteres, fængsles og tortureres; hele familier forfølges og trues på livet.

Den store arbejdsløshed har bl.a. betydet, at tusinder af unge tunesere søger lykken i særligt Frankrig og Italien, hvor de ender i havet af illegale arbejdere

Hamma med sin kone, sagføreren Radhia Nasraoui.

Men PCOT er et modigt parti, og det har blandt menneskerettighedsaktivister, demokrater, progressive og revolutionære i både ind- og udland opnået stor anerkendelse og støtte for sit mod og kamp for det tunesiske folks demokratiske rettigheder, for ytrings-, forenings- og forsamlingsfrihed. I sin taktik imod Ben Ali-styret arbejder PCOT i den nuværende situation ud fra bl.a. følgende hovedpunkter: (1) kampen for politisk frihed, herunder legalisering af partiet (2) kampen for retten til arbejde, (3) kampen mod faldende købekraft, (4) kampen mod korrupsion, der er udbredt i Tunesien og (5) den

PCOT har de seneste år øget sin indflydelse i arbejderklassen, blandt de studerende, de intellektuelle og i hele den demokratiske bevægelse

internationale solidaritet, herunder solidariteten med det palæstinensiske og irakiske folk, med arbejderne og folkenes kamp overalt i verden samt kampen mod imperialistisk aggression og intervention.

Fra 1999 har Ben Ali-regimet i takt med massernes stærkt forværrede levevilkår og utilfredshed intensiveret undertrykkelsen af enhver organiseret protest, og her særligt undertrykkelsen af PCOT, der må betegnes som den vigtigste konsekvente opposition til Ben Ali-diktaturet i dagens Tunesien.

PCOT har de seneste år øget sin indflydelse i arbejderklassen, blandt de studerende, de intellektuelle og i hele den demokratiske bevægelse. Bl.a. er det med dannelsen af Tunesiens Demokratiske Fagforbund (CDTT) i december 2001 lykkedes at bryde med det regeringskontrollerede UGTT (Tunesiens LO) og samle fagligt aktive på et grundlag, der udtrykker en klar modstand mod Ben Ali-diktaturet.

KP: De fire gik under jorden, men kom op og mødte foran Højesteret i Tunis den 2. februar. Hvorfor? Og hvad nu?

MJ: PCOT mente og mener, at situationen er blevet så gunstig for de demokratiske kræfter i landet, at de fire med deres overgivelse til retten og åbne udfordring af Ben Ali-styret vil kunne bringe kampen mod det fascistiske diktatur op på et højere niveau. Det er en beslutning, der er modig, men også risikabel. Ét er i hvert fald sikkert: Der er brug for, at alle demokratiske kræfter, mennesker der går ind for ytrings-, forenings- og forsamlingsfrihed, støtter de fire og alle de andre politiske fanger i Tunesien. Kampen for basale demokratiske rettigheder er det, som de fires sag i sin essens handler om.

Se også den internationale appel "30 sekunder i Højesteret - 11 år og 3 måneder i fængsel" på side 22

Slut med økonomiske sanktioner!

Det irakiske folk har lidt nok!

De to tidligere humanitære koordinatører for FN i Irak, Hans von Sponeck og Denis J. Halliday, nedlagde i hhv. 1998 og 2000 deres hverv i protest mod de moralsk uforsvarlige konsekvenser af FN's politik over for Irak.

De er siden deres fratræden begge trådt kraftigt i brechen for en ophævelse af sanktionerne mod Irak. Deres seneste initiativ er en helsides annonce i International Herald Tribune den 20. marts 2002, underskrevet af mere end 250 prominente personligheder og organisationer.

Vi, de undertegnede, som repræsenterer en bred international konsensus, forlanger øjeblikkelig ophævelse af økonomiske sanktioner mod Irak.

Sanktionerne som er påtvunget det irakiske folk i mere end et årti er en af vor tids store uretfærdigheder. Den har bragt sult og sygdom til millioner af uskyldige irakere. UNICEF har vist, at de økonomiske sanktioner har medvirket til en halv million børns død. For perioden 1990-2000 konstaterede UNICEF, at ud af de 188 lande, det undersøgte, havde Irak lidt under den største

forandring til det værre med hensyn til dødsraten for børn under fem år. Børnedødelighedsniveauet i Irak blev mere end dobbelt så stor i løbet af dette årti.

Dette er ikke blot en forbrydelse mod Iraks børn og millioner af irakiske familier. Det er en krænkelse af internationalt anerkendte menneskerettigheder og humanitære standarder.

Kastet ud i masseforarmelse har irakerne brug for job og en løn til at leve af. FN's Sikkerhedsråds eget 'Humanitære Panel' konkluderede i 1999, at den humanitære krise i Irak vil fortsætte, indtil der sker 'en vedvarende genoplivning af den irakiske økonomi'. Men sanktionerne er udformet for at skade den irakiske økonomi og forhindre en sådan genoplivning.

De 'smarte sanktioner', som er foreslået af den engelske og den amerikanske regering, og den seneste Sikkerhedsråds-resolution om Irak, er fortsat økonomiske sanktioner. Skønt de påstås at ville lempe begrænsningerne på import af humanitær karakter, tillader de ikke den økonomiske genoplivning, som der er så desperat brug for. Ingen uden-

landske lån, ingen udenlandske investeringer, ingen adgang til udenlandsk valuta og ingen irakisk eksport bortset fra olie er tilladt ifølge resolutionen. Der vil heller ikke komme tilgængelige ressourcer for lærere og tjenestemænd eller til genopbygning og opretholdelse af den ødelagte infrastruktur, hospitaler og skoler. De foreslåede 'smarte sanktioner' er ikke løsningen på den økonomiske og sociale katastrofe, som de almindelige irakiske borgere står over for, men en dyster fortsættelse af en fejlslagen politik.

Vi forlanger en afslutning på lidelserne. Den globale samvittighed kræver, at sanktionerne ophæves NU!

På den store liste med mere end 250 underskrivende personligheder og organisationer er navne som Arundhati Roy, Prof. Francis Boyle, Naomi Klein, ærkebiskop Desmond Tutu, Joan Baez, Anatoly E. Karpov, Ramsey Clark, prof. Noam Chomsky, Prof. Edward W. Said, Evgeny M. Primakov, Ahmed Ben Bella, Claude Cheysson, John Pilger, Tony Benn, Prof. Howard Zinn, biskop Peter Price og Harold Pinter.

EU vedtager sit eget stjernekrigsprojekt

De proamerikanske EU-lande som Danmark har været imod EU's store stjernekrigsprojekt - frækt kaldet Galileo. Nu har de opgivet modstanden. Satsning på Galileo-projektet - til foreløbig 25 milliarder kroner mere - var en af de store beslutninger på topmødet i Barcelona, hvor 5-600.000 demonstrerede mod kapitalens Europa i den måske største protest mod EU, terrorkrig og imperialistisk globalisering nogensinde.

Officielt er Galileo-projektet civilt. Det egentlige formål er dog militært (Se **EU's stjernekrigsprojekt vedtaget**, Netavisen 4.april 2001). Eller som Politikens udsendte skriver:

- 'Galileo' er tilsyneladende en helt uskyldig beslutning om at opsende en stribe satellitter, der kan fortælle bilister og lystsejlere, hvor de befinder sig. Reelt er det et vigtigt led i EU's ambition om at spille en selvstændig militær

rolle, uafhængig af amerikanerne.

Det vil gøre EU-landene uafhængige af det amerikanske satellitbaserede såkaldte Global Positioning System (GPS), som er udviklet og styret af Pentagon. Det er meget præcist, både til militære og civile formål, men det har den ulempe, at amerikanerne kontrollerer det. Det har de brugt til at gøre det unøjagtigere og lukke og tænde for systemet over for forskellige lande. Den franske præsident Jacques Chirac kaldte det et opgør med 'trældom'.

De europæiske NATO- og EU-landes militær er helt afhængige af, at systemet virker, og hvordan det virker.

USA har været stærkt imod EU-beslutningen om at gennemføre Galileo-projektet, netop fordi det vil mindske afhængigheden af USA, og det er amerikansk strategi at forhindre mulige globale rivaler i at styrke sig. EU-

Kommissionen har heller ikke lagt skjul på, at formålet med projektet er at undgå, at EU står magtesløst i en situation, hvor den ny europæiske supermagt vil iværksætte en militæraktion, som USA ikke finder i sin interesse.

Med andre ord: EU's stjernekrigsprojekt er både en del af den globale oprustningsspiral, som længe har været under opsejling, og som nu slår alle rekorder - med Bushs USA førende med flere omgange - og et udtryk for skærpelsen af modsætningerne mellem verdens imperialistiske stormagter.

Den massive folkelige protest i Barcelonas gader rettede sig mod alle aspekter ved den ny supermagt, men også mod supermagten USA og dens terrorkrig, mod det vanvittige rustningskapløb og den barbariske 'globalisering': imperialismens og monopollernes felttog mod folkene.

BUSH, FORSVIND!

*Koloniherre på inspektion:
Bush og Perus præsident Toledo*

Kammerater og venner i de forskellige folkelige og antiimperialistiske organisationer i Peru, der på denne 23. marts demonstrerer imod Plan Colombia og Det Panamerikanske Frihandelsområde (ALCA).

Kære kammerater og venner.

Denne 23. marts markerer to modsatte begivenheder: På den ene side betræder jordens største terrorist, George Bush, det agtværdige og tapre peruvianske folks jord for at søge at etablere en koalition af servile regeringer, der forener sig imod det colombianske broderfolks oprør. På den anden side tager Perus folkelige og progressive organisationer - ligesom deres ligesindede i andre latinamerikanske lande - afstand fra disse regeringer, der tjener imperialismen, og bekræfter, at solidariteten mellem folkene er en betingelse for at kunne frigøre sig fra de åg, som først og fremmest den amerikanske imperialisme har påtvunget os.

Plan Colombia, Det Regionale Andinske Initiativ og Det Panamerikanske Frihandelsområde (ALCA) er alle dele af én og samme strategi for imperialistisk dominans. Derfor kræver den amerikanske imperialisme undertrykkelse af enhver mulig modstand fra vores folk, med aktiv medvirken fra borgerskabets regeringer som f.eks. regeringerne i Ecuador og Peru, der forråder deres folk og sælger vores jord og kultur. Men over for yankee'ernes

George W. Bush har besøgt Peru, hvor han mødtes med regeringslederne fra Andeslandene for at aftale amerikansk militær støtte til nedkæmpelsen af den folkelige modstand i regionen, under påskud af terror- og narkobekæmpelse. I Peru var der omfattende demonstrationer. Det følgende er en solidaritetshilsen fra det ecuadorianske folk til det peruvianske folk.

planer rejser regionens folk sig dag efter dag. De forstærker deres kamp og beviser, at vi lever i en tid, der varsler nye højdepunkter i massernes kamp. Dette gør det andinske område til et af de svage led i imperialismens kæde, hvor vores folks kamp og den internationale solidaritet vil åbne dørene til bedre tider, til arbejdernes overtagelse af magten og opbygningen af et helt nyt samfund.

Kære kammerater og venner.

Disse stærke broderlige følelser sender vi jer på vegne af det ecuadorianske folk og bekræfter herved, at vores fælles kamp vil udrive yankee-undertrykkeren fra vores lande.

Med den største solidaritet med det peruvianske folks kamp, med vores solidaritet med Colombias folk og dets befrielsesorganisationer, fordømmer vi Bush's tilstedeværelse i det andinske område.

Underskrevet af en lang række fremtrædende oppositionspolitikere og fagforeningsfolk fra Ecuador.

Det storpolitiske bistandsspil

Umiddelbart lyder det flot. 30 milliarder kroner ekstra til ulandene fra EU om året. Alt iberegnet. EU-landene har forpligtiget sig til at yde hele 0,33 af bruttonationalproduktet (BNP) i ulandsbistand.

En fællesudtalelse fra EU's udviklingskommissær Poul Nielson og EU-kommissionens formand Romano Prodi: "Europa ikke tilfreds med at være verdens største donor. Dette er et første skridt i retning af det internationale anerkendte mål". Skrælles EU's selvpromovering bort, viser kendsgerningerne noget helt andet. Så er der fortsat tale om, at EU-landene som en helhed betraget ligger milevidt fra målsætningen fra FN om 0,7 pct. af BNP (gennemsnitligt på 0,39 pct.).

Samtidig har den danske regering fået EU's billigelse til at skære kraftigt ned på ulandshjælpen i forbindelse med vedtagelsen af den nye finanslov. Hjælp til de fattigste lande knyttes samtidig til krav om en "global pagt", hvormed ulandene skal forpligtige sig til en yderligere liberalisering af verdenshandelen ...

Sådan var hele FN's topmøde om finansiering af udviklingen i den tredje verden i Monterrey i Mexico. USA lovede at øge sin hjælp med 10 milliarder kroner om året de næste tre år. Rene småpenge ift. de beløb, der skal anvendes ekstra på militær oprustning, intet i forhold til FN's (illusoriske) mål om halvering af verdens fattigdom inden 2015 via bistand skal nås. Ifølge FN's beregninger er der behov for 120 milliarder - ikke kroner, men dollars - om året.

EU vil med sine bistandskrummer fremstå som den 'etiske supermagt' i verdens øjne. Men bistanden er et middel til at øge den økonomiske og politiske indflydelse, hvor USA's så åbenlyst baserer sig på militærmagt. Den latterlige forhøjelse af den amerikanske bistand skal blot skjule, at det reelt er ingenting.

Det storpolitiske bistandsspil er bedrag fra alle sider, kalkuleret bedrag, mens kløften mellem den rige og fattige verden - eller den rige verdens udsugning af den fattige - vokser og vokser.

PET's topmødeforberedelser

"De opfordrer hinanden til at tage ketchup, teaterblod eller dyreblod med ved demonstrationer, så de kan sprøjte det på sig selv, hvis de bliver anholdt eller ligger stille efter sammenstød med politiet." Ja, der er tydeligvis nogen, der meget gerne vil se blod til de store Københavnsdemonstrationer senere på året.

Forleden udnævntes en ny chef for Politiets Efterretningstjeneste. Det blev den 37-årige kontorchef i Justitsministeriet Lars Findsen, der afløser Birgitte Stampe, som bliver ny politimester i Lyngby.

PET er i fuld gang med at forberede efterårets store topmøder i Danmark. Under EU-formandskabet vil der blive afholdt en hel stribe af slagsen, fortrinsvis møder mellem EU's fagministre.

De to helt store begivenheder bliver EU-ASEM-udenrigshandelsmødet mellem EU-landene og 10 asiatiske lande den 5-6. september i København samt det afsluttende topmøde den 12.-13. december i København.

Til begge dele har den internationale antiglobaliseringsbevægelse bebudet, at den vil mobilisere til international protest. Det blev bekræftet i **sluterklæringen fra Verdens Sociale Forum II** i Porto Alegre, Brasilien i februar i år.

Politiet har allerede længe været i gang med indkøb af udstyr og træning i demonstrantbekæmpelse. Steder til indespærring af demonstranter ved forventede masseanholdelser er fundet.

Det officielle Danmark erklærer, at man vil gerne undgå en gentagelse af 18. maj 1993, hvor dansk politi tog forskud på nedskydning af EU-demonstranter, da det affyrede 117 skud mod en rasende flok EU-modstandere på Sankt Hans Torv på Nørrebro i København, der protesterede mod omafstemningen omkring det dansk Nej til Maastricht-traktaten fra 1992.

Det blev i 2001 til en udbredt EU-praksis, da først svensk politi i Göteborg under EU-topmødet i juni sidste

år skød og kvæstede demonstranter livsfarligt, og ved G8 topmødet i Genova i juli, hvor den 23-årige Carlo Giuliani blev skudt og dræbt af skydeglad italiensk politi.

Også PET har travlt, med at overvåge aktivister og med en storstillet skræmmekampagne i pressen, som skal advare den danske befolkning mod at deltage i demonstrationerne, der ifølge PET vil udarte til et voldsmareridt.

På et pressemøde i forrige uge kunne PET fortælle, at 'planlægningen af vold og uro ved efterårets store topmøder under Danmarks EU-formandskab i København er i fuld gang'.

Jyllands Posten citerer kriminalkommissær Flemming Götze fra PET for følgende:

- Der foregår den samme planlægning af aktioner på dansk grund som i de andre lande, der har haft formandskabet. De autonome og anarkistiske miljøer i Danmark gør sig i øjeblikket klar til at skulle være værter for demonstranter fra udlandet. Vi har at gøre med et omrejsende cirkus af aktivister, som er meget bevidste om at undgå, at politiet opsnapper deres planer.

Götze vil ikke sætte tal på, hvor mange militante aktivister man overvåger, men under optøjerne i Göteborg i juni sidste år deltog ifølge PET omkring 170 militante danskere.

PET har opstillet et helt katalog over demonstranternes taktikker, demonstrationsmidler og våben.

Jyllands Postens journalister Jesper Stein Larsen, Carsten Ellegaard og Eva Plesner refererer følgende PET-billede af 'voldelige demonstranter':

"- De vil gerne fremstå fredelige og sørger for at få gode billeder i medierne. Et eksempel er, at de opfordrer hinanden til at tage ketchup, teaterblod eller dyreblod med ved demonstrationer, så de kan sprøjte det på sig selv, hvis de bliver anholdt eller ligger stille efter sammenstød med politiet, siger Flemming Götze.

De militante aktivisters demonstrationer er velplanlagte og bliver gennemført med brug af den mest moderne kommunikationsteknologi.

- Lige før og under urolighederne

kommunikerer de via orienteringsmøder, emails, mobiltelefoner og sms-beskeder, og de har ofte en eller flere kommandocentraler, siger Flemming Götze.

Arsenalet af våben, som kan blive brugt i København, er molotovcocktails, balloner og flasker med ammoniak eller farlige blegemidler, brosten, asfaltslynger, slangebøsser, marmor-kugler, bolte, smørsyre, billardkugler, nødblus og voldsomme kanonslag. Også sabotage mod politiets kommunikationsudstyr og mod byens strømforsyning betragter PET som mulige anslag mod topmødet.

- Som noget nyt og frygtet så man under raceuroligheder i Storbritannien, at demonstranterne brugte stjålne biler, som de kørte ind i politikæderne. Det må vi håbe, vi ikke kommer til at se her, siger Flemming Götze.

Så vidt PET's situationsvurdering og mikrofonholderne fra Jyllands Posten. Den øvrige del af de borgerlige medier er indstillet på at opfylde samme rolle som den sorte avis.

Der lægges altså op til raceuroligheder med stjålne biler mod politiet, sabotage i stor skala, et orgie af vold på gaderne - fra 'de voldelige demonstranter'. Og det er ganske vist, for PET har overvåget, aflyttet, infiltreret og regnet det hele ud, i samarbejde med kolleger fra EU-landene og uden for. Det nuværende spanske EU-formandskab har erklæret, at hele antiglobaliseringsbevægelsen er **smækfyldt med terrorister**, der bare er ude på at terrorisere. Og det vil EU gøre noget ved.

Der kan kun drages én konklusion af PET's skræmmebilleder:

Politiet og PET lægger op til voldelige konfrontationer.

Hvorfor skal det være så surt?

HVORFOR SKAL DET VÆRE SÅ surt? Hvorfor skal det være så forudsigeligt?

Hvad jeg mener med det? - Ja, nu er der ingen grund til at blive fornærmet, det er jo ikke læsernes privatliv, jeg omtaler.

Næ, det er noget helt andet, som osse gerne forsøger at spire og gro, når det bliver forår.

OK-forhandlingerne, og i dette tilfælde inden for KTO-området.

Under stor mediebevågenhed og med ganske megen sabelraslen brød forhandlingerne mellem KTO-toppen og de offentlige arbejdsgivere sammen.

Hovedproblemet var ny løn, der er voldsom upopulær hos mange af de offentlige ansatte.

Der er samlet underskrifter ind imod ny løn, der er bandet og svovlet over ny løn, der er voksende splittelse blandt de arbejdende på grund af ny løn.

Efterfølgende blev der afsendt strejkevarsler, de OK-ansatte blev bedt om at være parate til at strejke, de tjenestemandsansatte blev orienteret om de kommende opkrævninger til strejkekassen, og begge parter gik i gang med at udvælge områder til henholdsvis strejke og lockout.

Som altid mødtes parterne igen, denne gang i forligsinstitutionen, og uden at overraske nogen nåede man efter de sædvanlige "benhårde forhandlinger" frem til et forlig, som begge forhandlingsparter anbefaler.

Poul Winkler, der er chefforhandler for KTO, understregede tilfreds, at det var lykkedes at holde stigningen i puljen til ny løn nede, at der var kommet 2 dage mere i ferietasken, at der over de næste 3 år var en lønstigning på godt 5%, og at de yngste på arbejdsmarkedet allerede kunne glæde sig over, at deres pensioner nok blev bedre end ventet.

DET HELE ER SKUESPIL. DET ER kunstig virkelighed, ligesom de ulidelige mængder af tv-serier, hvor "virkeligheden" er tilrettelagt fra ende til anden. Men hvorfor skal det være nødvendigt at opføre det samme skuespil år efter år?

Man har vel lov til at gætte!

Kunne det mon tænkes, at vore chefforhandlere, der allerede i flere år har været dybt forelskede i ny løn, gerne vil have mere i ny løn-puljen, men godt er klar over, at flertallet af medlemmerne ikke er enige? Kunne det mon tænkes, at vore chefforhandlere gerne vil kunne sige, at de kæmpede for medlemmernes interesser, men ikke kunne få mere igennem?

DANMARKS LÆRERFORENINGENS formand, Annie Herfort, har sammen med en enig hovedbestyrelse i DLF udsendt en pressemeddelelse, hvori hun opfordrer til at stemme nej til forliget. Så vidt jeg ved, sidder samme

dame i forhandlingsgruppen, der netop har indgået forliget!?

Er det mon et udtryk for, at hun er kommet på bedre tanker og vil kæmpe imod ny løn?

Næppe!

Hun er stadig på rollelisten i dette reality-show. Ifølge manuskriptet skal hun anbefale et nej, fordi kommunerne er for dårlige til at administrere ny løn!! Hun er nemlig ikke imod ny løn, hun er kun imod kommunernes måde at administrere den på.

Undskyld udtrykket, men jeg har sgu aldrig skidt så tyndt!!

For at forstå, hvad der sker, er vi nødt til at gøre os klart, hvad ny løn kan og skal bruges til.

NY LØN ER ET REDSKAB TIL AT bryde det solidariske lønprincip, et redskab til øget individualisering, et redskab til at skabe splittelse. Med andre ord handler det om at bryde sammenholdet ud fra princippet om "del og hersk".

Hvordan i alverden kan en fagforeningsformand i fuld alvor bebrejde

kommunerne, at de udnytter de redskaber, som fagforeningen selv har været med til at give dem?

"De administrerer imod ånden i aftalerne."

Hvad er det for en ånd? Arbejdsgiverne ønsker at købe arbejdskraften så billigt som muligt, og fagforeningen burde sælge arbejdskraften så dyrt som muligt, det er ånden, og hvis man indgår aftaler, der giver kommunerne frie hænder til at gøre, som de synes, så har man saftsusemig indgået nogle forbandet dårlige aftaler.

Så nytter det ikke at beskylde modparten for at være slem og grim. Det er tværtimod på tide at gennemtvinge aftaler, der er i de arbejdendes interesse!

Men det er ikke det, der står i manuskriptet, som er et genoptryk af de sidste mange års teateroplevelser.

Nu har så lærerforeningen og vist osse sygeplejerskerne i skrivende stund anbefalet et nej.

Det eneste nye i manuskriptet er, at alle områder hænger sammen, således at et nej for en gruppe godt kan blive et ja alligevel.

SKULLE DET MOD FORVENTNING alligevel blive til et samlet nej, så står der i tillægget til manuskriptet, at der skal ændres 14 kommaer og 1 punktum i forligsteksten. Den sendes så tilbage til afstemning, krydret med lige dele rædselsberetninger om, hvad det vil koste os at sige nej, og at det er det bedst opnåelige i den givne situation, et nyt nej vil blot medføre et langt værre resultat.

Det vil sætte tingene på plads, og overenskomsten vil være i hus.

Bagefter vil der i forhandlingshovedkvarteret være stående ovationer, masser af fremkaldelser og sluttelig en festmiddag for at fejre den store sejr.

Jeg tror, jeg brækker mig i lårtykke stråler, hvorefter jeg på tom mave vil begive mig hen til et møde med andre offentlige ansatte for at diskutere, hvordan den store modstand bedre kan komme til udtryk.

Israel ud af alle de besatte områder NU

Tale af Henning Paaske Jensen, Palæstinainitiativet i Odense og Boykot Israel-kampagnen. Palæstinademonstrationen i Odense fredag den 15. marts.

Sidst, der var Palæstina-demonstration her i Odense, var i december måned. Dengang havde krigsforbryderen Ariel Sharon lige været i USA og havde her fået grønt lys til at begå massakrer mod det palæstinensiske folk.

Siden da er utallige mennesker blevet dræbt, begået af moderne USA-militærmaskineri. For hver dag i et stadig større antal.

Besættelsesmagten forbyrder sig mere og mere desperat mod alle internationale regler. Men lige meget hjælper det - det palæstinensiske folk viser tværtimod for hver dag mere og mere beslutsomt, at de ønsker deres stat, og de ønsker at komme af med besættelsesmagten.

Der er et aktuelt billede, der bliver ved med at fæstne sig i min bevidsthed, et billede, som måske er anledningen til et skift hos mange mennesker over hele verden, måske var det dråben, der fik bægeret til at løbe over, det har måske fået folk til at forstå indholdet i den israelske besættelse igennem årtier.

Jeg tænker på mit indre billede fra Palæstina, hvor alle mænd i en by mellem 16 og 60 år indsamles som kvæg på torvet, får bind for øjnene, hænderne kneblet og får skrevet et nummer på med tusch på armen.

Et skræmmende billede på Israels og Sharons herrefolksmetoder, et udtryk for umenneskeliggørelsen og ydmygelsen af det palæstinensiske folk.

Det vidner om en besættelsesmagt, som gør brug af Hitlers metoder, de metoder, Gestapo gjorde brug af rundt omkring i Europa.

Ja, det er blevet sådan, at Israels venner i Fyns Stiftstidende i en leder torsdag krævede, at Israel nu omgående bliver sat på plads, for ikke at få sat sympatien med Israel over styr.

Mange almindelige mennesker begynder at forstå at den sympati, der har omgærdet israelerne på grund af de forfærdelige forbrydelser i Kz-lejrene, igen og igen er blevet misbrugt imod palæstinensere, der behandles som undermennesker og med mange af de

samme metoder som dengang.

Det, vi ser, er den desperate og kyniske besættelsesmagts metoder, som bærer i sig deres eget nederlag. Israels og Sharons desperation lyser ud af deres handlinger, jo hårdere de slår til, jo mere beslutsomt bliver der kæmpet. Samtidig er der en boykotbevægelse blandt israelske soldater og officerer mod at være soldat i de besatte områder og mod de krigsforbryderiske metoder, der bliver anvendt over for det palæstinensiske folk.

Halvandet års Intifada har vist, at de ikke vil acceptere andet end deres legitime nationale rettigheder. Den er et svar på ikke at ville leve i Bantustans som de sorte under apartheid i Sydafrika - kaldet "den historiske chance, man sagde Nej til ved Camp David".

Hvorfor skal det være så svært at forstå for regeringerne rundt omkring i verden? Palæstinenserne kræver ikke månen, men deres eget stat, og de må have en aktiv opbakning

Hvordan har verdenssamfundet i 30 år kunnet ignorere FN's resolutioner om palæstinenserne rettigheder og undlade at sætte sanktioner i gang over for Israel? Resolutioner, som kræver, at Israel trækker sig tilbage fra alle de besatte områder, erklærer bosættelserne og indlemmelsen af Øst-Jerusalem som ulovlige, som anerkender de mere end tre millioner palæstinensiske flygtnings ret til tilbagevenden.

Disse legitime rettigheder burde have verdenssamfundets aktive opbakning og støtte.

Kampen for disse rettigheder møder i stigende grad folkenes sympati og støtte.

Forståelsen af det palæstinensiske folks sag er reelt større end nogensinde før. Endnu er det ikke i omslag af store demonstrationer protester og krav om sanktioner i Danmark, men der er ved at ske en markant ændring i folks

bevidsthed.

I Italien ser det noget anderledes ud. Her var der sidste weekend i Rom den største demonstration i solidaritet med den palæstinensiske sag nogensinde, og i noget vestligt land, oplyser arrangørerne. Op mod 100.000 gik på gaden i protest mod den israelske besættelse. Det var ikke landets regering, der havde fået folk på gaden, tværtimod. Nej - det er den palæstinensiske sag, som begynder at sætte sig mere og mere fast i folks hjerne og hjerter. Jeg tror, det er en verdensomspændende udvikling, som er sat i gang.

Denne udvikling af sympati har USA's og Israels terrorsnak ikke kunnet stoppe.

Terrorisme er blevet en trylleformular, et mantra både for USA og for Israel. I Palæstinaspørgsmålet er den palæstinensiske ledelse, de palæstinensiske modstandskæmpere, ja, efterhånden hele det palæstinensiske folk udråbt som terrorister.

Det er ikke nyt, at man over én kam kalder modstandskæmpere for terrorister I Danmark kaldte man modstandskæmperne imod den tyske besættelse for terrorister, folk, vi i dag er stolte af.

Modstandskamp er ikke terrorisme.

Lad os prøve at tænke på, hvor meget medierne taler om terror - men næsten aldrig om besættelse.

Denne trylleformular skal skjule, at der er tale om en israelsk besættelsesmagt, som har trodset FN's resolutioner i mere end 30 år. Den skal skjule et undertrykt folks legitime ret til at øve modstand mod dets besættelse.

Terrorismeanklagerne mod det palæstinensiske folk skal få os til at glemme resolutionerne om palæstinenserne nationale rettigheder, flygtnings ret til tilbagevenden, at bosættelserne er ulovlige, at indlemmelsen af Øst-Jerusalem er ulovlig.

De anklager et folk, som er på afgrundens rand, for ikke at være besindige. På trods af ydmygelserne, på trods af, at alt selvstyre er smadret.

I årtier har FN's sikkerhedsråd og USA "glemt" FN's resolutioner. Og de gør det stadig, selvom den palæstinensiske sag bliver sværere og sværere at komme uden om.

Lige nu behandler FN's sikkerheds-

råd Palæstina. Hvorfor?

I verdenspressen lægges der ikke skjul på, at USA NU har brug for at få Palæstinakonflikten ind på en kontrollerbar hylde med "våbenhvile", mens de forbereder et angreb mod det irakiske folk, der har lidt i så mange år mod den amerikanske blokade af landet.

Hvilken stormagtsarrogance og kynisme. Der tales ligeud om, at det nu ikke går an, at Palæstinakonflikten skærpes mere og mere - af hensyn til deres kommende krig og deres alliancer. Ikke af hensyn til det palæstinensiske folk og dets rettigheder

Vi så det efter 11. september. Israel ville være en del af terrorkrigskoalitionen mod Afghanistan, men fik ikke lov, da det ville besværliggøre krigsalliancen imod Afghanistan.

Men da det største slag var slået, gav Bush Sharon grønt lys til hans udvidede statsterror mod det palæstinensiske folk. Lige nu har de så sat lyset på gult over for Sharon: *"Vent lidt. I er nødt til at komme i en slags forhandlinger, for at vi kan føre krig mod Irak."*

I den forløbne uge hørte vi også i tv en amerikansk udsending i Deadline åbenhjertigt udtale, at USA's interesser i området var vitale, og at det også drejede sig om at sikre deres olie.

Alt dette siger noget om, at det først og fremmest er ved at basere sig på den folkelige modstand og den internationale folkelige støtte, at israelerne kan tvinges helt ud af de besatte områder.

Men et beslutsomt folk og dets retfærdige sag kan ikke slås ned.

Der er nu akut brug for en bred solidaritetsbevægelse med det palæstinensiske folk imod besættelsen.

Jeg er med i Palæstinainitiativet i Odense og med i en landskoordinationsgruppe for en bred folkelig boykot af Israel på alle områder, hvor vi møder Israel. En boykot imod varer, turisme, handelssamkvem, kultur og sport.

Denne kampagne går officielt i gang den 13. april i næste måned med en Palæstinauge.

Israel skal isoleres, lige så længe de ikke retter sig efter FN's resolutioner, på samme måde som Sydafrika blev isoleret under apartheid.

Derfor

Boykot Israel !

Israel ud af de besatte områder NU!

JuniBevægelsen - fra skjult til utilsløret EU-tilhænger

Der skulle gå ti år, før JuniBevægelsen selv indrømmede, at den har været en 'skjult' tilhængerorganisation. På dens landsmøde i weekenden lod man en nyhed springe, samtidig med at man tændte ti fødselsdagslys for sig selv: Dets programskrift (eller 'udspil') til det kommende EU-konvent, hvor Jens-Peter Bonde bliver en af EU-grundlovens fædre, betyder organisationens endelige opgør med målsætningen at få Danmark ud af EU. JuniBevægelsen er officielt blevet en tilhængerorganisation. Websiden EU-Observeder, der er tilknyttet JuniBevægelsen, siger det sådan:

*"Forskellen mellem de to EU-kritiske bevægelser i Danmark blev tydelig på JuniBevægelsens landsmøde, hvor JuniBevægelsen med udspillet om **"Et slankere og mere demokratisk samarbejde i Europa"** tog definitivt afsked med målsætningen om at frigøre Danmark fra EU."*

Der er med andre ord ikke to 'EU-kritiske bevægelser': Der er én og kun én EU-modstanderbevægelse, nemlig Folkebevægelsen mod EU, som fastholder kampen for dansk udtræden. Og der er en kritisk tilhængerbevægelse, som vil 'reformere', 'forbedre', 'slanke' og 'demokratisere' det hele foretagende: JuniBevægelsen.

Sådan har det reelt været længe: Jens-Peter Bondes kup mod Folkebevægelsen for 10 år siden skabte en 'folkelig bevægelse', som kørte og kører parløb med de reformistiske EU-tilhængerpartier overalt - fra grønne til kritiske socialdemokrater, folkesocialister og 'reformkommunister'.

Bonde og Co. politiske debut gav et forvarsel om, hvordan det ville gå: Efter Nej'tet til Maastricht-traktaten den 2. juni 1992 opgav Bonde kravet om at det folkelige Nej skulle respekteres, at traktaten var faldet som følge af den danske afstemning - og han spillede en aktiv rolle i udformningen af det såkaldte 'nationale kompromis', som Holger K. Nielsen og SF fik den tvivlsomme ære for. En historisk

mulighed for at stoppe Maastricht-toget med den økonomiske union og rykke dansk udtræden af EF i forgrunden blev tabt på gulvet.

Bondes personlige dygtighed og store erfaring i det unionsparlamentariske spil har gjort ham til en vigtig skikkelse som frontfigur for hele den reformivrige og såkaldt kritiske fløj, hvis vigtigste rolle er at tjene som *alibi for hele unionsbygningen*.

Da han var EF-parlamentariker for Folkebevægelsen mod EF, blev han aldrig træt af at forklare, at bevægelsen ikke kunne og ikke måtte rejse kravet om dansk udtræden af EF. Det var 'taktisk uklogt'. Det ville forhindre 'nødvendige alliancer' osv.

Dengang var han en skjult unionstilhænger i en modstanderorganisation. Så blev han leder af en skjult tilhængerorganisation; der nu har kastet sløret. En klassisk opportunistisk karriere.

Dag ud og dag ind fortæller Bonde og hans ligesindede, at EU kan demokratiseres, slankes, forbedres og blive rigtig godt. Dag ud og dag ind skjuler de den elementære sandhed, at EU er monopolernes projekt, magthavernes projekt, den herskende classes projekt.

Dag ud og dag ind lover Bonde og Co., at de vil forhindre mere Union, forhindre EU's udvikling til en supermagt, forhindre dets militarisering. Dag ud og dag ind opbygges Unionen og den ny globale supermagt, mens der sættes fart i udrykningsdivisionerne.

Giv Bonde og hans flok stemmerne - så bliver det helt anderledes! *På parlamentarisk spejderære!*

Bag alle de kritiske ord i et dokument som 'Et slankere og mere demokratisk samarbejde i Europa' ligger **accepten af monopolernes projekt - med det indre marked som kerne**.

Var der nogle, der undrede sig over, at Dansk Folkeparti pegede på JuniBevægelsens Drude Dahlerup som dansk 'modstanderrepræsentant' i det grundlovgivende EU-konvent? *Derfor!*

Appel:

30 sekunder i Højesteret - 11 år og 3 måneder i fængsel

Lørdag den 2. februar 2002, under ekstrem politivold, var 30 sekunder tilstrækkeligt for Højesteret i Tunis til at idømme Hama Hammami og Samir Taamallah 9 år og 3 måneders fængsel. Abdeljabbar Madouri, der ikke var til stede i retten, fik den samme straf plus 2 år ekstra for anklagepunkter, der ikke blev fremsat.

Ammar Amroussia, der i 1997 blev idømt 2 år og 9 måneders fængsel in absentia, mødte også op i retten den 2. februar efter at have levet 5 år under jorden. Da han kom ud af retsbygningen, blev han brutalt overfaldet og derefter arresteret.

Den Internationale Støttekomité for Hama Hammami, Samir Taamallah, Abdeljabbar Madouri og

Ammar Amroussia:

- kræver deres øjeblikkelige og betingelsesløse løsladelse, idet de udelukkende sidder fængslet pga. deres politiske synspunkter og ikke har haft en retfærdig rettergang.

- kræver, at deres værdighed og respekten for deres fysiske integritet garanteres, især, at deres ret til at få besøg af deres advokater og familie, at blive undersøgt af deres egne læger og modtage den nødvendige medicinske behandling, hvilket for Abdeljabbar Madouri er af særlig betydning, da han lider af stærk hovedpine som følge af de slag, politiet gav ham, sikres.

- fordømmer det tunesiske regimes fortsatte underminering af retssikker-

heden og dets systematiske tilsidesættelse af anklagedes ret til en retfærdig rettergang.

- kræver overholdelse af internationale konventioner og aftaler vedrørende menneskerettigheder, som Tunesien har ratificeret.

- støtter appeller om en generel amnesti i Tunesien.

Appellen kan underskrives ved at sende en e-mail til:

freehama@yahoo.dk

(dansk støttekomité under stiftelse) eller til

marguerite.rollinde@ras.eu.org

(international støttekomité i Paris) med titlen "Signing petition concerning Hama and Co."

Ulovlig politisk registrering

Af Globale Rødder

PET's pressemøde den 11. marts var et led i en ny strategi for den ellers så hemmelige tjeneste. Åbenheden er tosidet. På den ene side er det godt at få større indblik i, hvad de 370 ansatte beskæftiger sig med, på den anden side er der fare for, at tjenesten bruges politisk til at fremkomme med falske trusselsbilleder. PET kan dække sig ind under hensynet til statens sikkerhed, når der stilles spørgsmål om deres påstande.

På den baggrund har organisationen Globale Rødder bedt Line Barfod fra Enhedslisten afkræve justitsministeren svar på den politiske registrering, der kom frem på PET's pressemøde.

Over for Berlingske tidende hævdede Kriminalkommissær fra PET Fleming Götche, "at der har været dansk deltagelse ved uroligheder i f.eks. Prag, Nice, Göteborg og Genua - med registrering af 60 deltagende danskere i Nice, 170 i Göteborg og mindst 30 i Genua."

Det er for os bekymrende, at man vælger at foretage en så omfattende registrering af mennesker, der vælger at benytte deres ret til at demonstrere.

Vi ønsker derfor, at Justitsministerens svarer på:

1) På hvilket retligt grundlag er disse mennesker registreret?

2) Havde PET en konkret mistanke mod de danske deltagere, henholdsvis 170 i Göteborg, 60 i Nice og 30 i Genua?

3) Og i bekræftende fald, finder PET fortsat, at der er en begrundet mistanke til at lade det antal mennesker være registreret?

4) Hvis spørgsmål 3 besvares benægtende, er de pågældende personer så blevet slettet fra efterretningstjen-

estens register?

5) Hvilke muligheder er der for demonstranter for at få bekræftet, at de nu er slettet fra registret?

Vi finder det tvivlsomt, om PET f.eks. har kunne registrere 170 personer i Göteborg, uden at der er tale om egentlig politisk registrering. Arbejdet, der skulle kulegrave de politiske registreringer PET har foretaget op til 1989, kan vise sig at være utilstrækkeligt, hvis PET så sent som sidste år valgte at registrere lovligt politisk aktive.

Hjul og stejle

Som helhed er vi imod, men støtter en række bevillinger, og derfor stemmer vi for. Sådan sagt af en soc.dem. "oppositionspolitiker", ved den fremlagte finanslov af V, C, +O.

Her ses samfaldet mellem borgerskabets understøttede partier, - og ved at stemme på dem, opretholdes et system, hvor rufferi og "legaliseret" tyveri er en dyd, hvor de deltagende burde straffes efter en af fortidens anvendte metoder, - hjul og stejle.

Strøtanker i uge 13

Sprogets indhold forandres for hver dag der går. Det, der var et forgangseksempel i går, er misbrug og korruption i morgen. Det, der var demokrati i går, er terror i morgen. Det, der var diktatur i går, er demokrati i dag. Ordene lyder forskelligt, men hvordan er det med indholdet?

Reklamer, nyhedsmedier og politiske strømninger kappes om at finde på positive og negative udtryk, således at deres varer, deres nyheder, deres budskab bliver det, der skaber de mest positive forestillinger i modtagernes hjerner.

Hjerneforskerne er ved at finde ud af, hvilket center i hjernen der registrerer, at man foretrækker et bestemt produktmærke. Hvorfor mon der er penge til den slags forskning?

Af og til kan det godt føles som et sisyfos-arbejde at modgå alle de negative budskaber, der fremføres i medierne gemt under positive ord.

I det kommunistiske parti har vi den fælles grundopfattelse, der gør det lidt lettere at gennemskue og afsløre, hvad der ligger bag ordene. Med fare for at forenkle virkeligheden mere, end den kan bære, vil jeg sige det således: Under kapitalismen og dermed også imperialismen styres udviklingen af de økonomiske love. Hensynet til individet er altid underlagt hensynet til profittens forøgelse.

Hvad kan vi så bruge det til?

Lad os se på Fogh og nyliberalis-

mens verdensbillede. Groft sagt, så forestiller de sig formodentlig, at hensynet til den enkelte er bedst tjent med, at erhvervslivet får frie hænder til at udvikle produktionen. Måske ud fra forestillingen om, at ingen vil producere noget, der ikke er brug for. Jeg tror såmænd på, at de fleste nyliberalister mener det godt. Problemet er bare, at samfundet ikke fungerer sådan. Resultatet bliver, at der kun produceres det, der tjenes flest penge på. Uanset om produktionen forurener eller er skadelig for sundheden. Uanset om der er behov for produktion af andre varer. Våben er på den måde yderst lukrative. De bliver hurtigt brugt op og skal fornyes, og de skaber ved brugen samtidig et endnu større behov for flere våben. Hvem sagde individets behov?

Eller lad os se på et begreb som disciplin. Når det bruges i forbindelse med militæret, så er det noget med at gøre, hvad der bliver sagt, uden at stille spørgsmål og noget med at underlægge sine egne behov under helheden. I en amerikansk koncern bruger man ikke ordet disciplin, men indholdet er det samme i et ord som firmaloyalitet. Det samme ord får en positiv ladning, når det bruges i en sammenstilling som f.eks. datadisciplin, så handler det om en praktisk orden i sagerne. I klubben bruger vi heller ikke ordet disciplin, men siger i stedet for, at en aftale er en aftale; det bliver så igen misbrugt af driftige handelsfolk til at indgå uærlige

aftaler.

Når vi kommunister bruger ordet disciplin, er der derfor mange forskellige forestillinger, der bliver aktiveret i hjernen. Alligevel har vi brug for begrebet, vi har brug for at kunne stole på hinanden, og vi har brug for orden i de praktiske sager. Når de to ting fungerer, er det kommunistiske parti som en vel-smurt og velpasset maskine. Alting går lettere og hurtigere fra hånden.

Men pasningen og videreudviklingen af maskinen kræver viden og uddannelse. Derfor er der endnu to dele, der hører med til opdragelsen i det kommunistiske parti. Det er studierne af marxismen-leninismen, og det er deltagelsen i klassekampen i hverdagen, dér, hvor vi er.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK

København

Willemoesgade 58 E

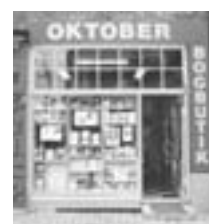
2100 København Ø

35 43 49 50

Åbningstid:

Tirsdag 13-17.30

Torsdag 13-17.00

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

APK sommerlejr 2002 på Nordfyn

Fra lørdag d. 7. juli - fredag d. 13. juli

Centrale temaer:

- Modstand mod Højregeringen
Herunder den faglige kamp
- USA's terrorkrig
- Unionsstatsopbygningen

Pris: Voksne 1050 kr, Deltagere på overførselsindkomster 800 kr.
Børn under 7 gratis Fra 7-13 250 kr.
Enkeltdag inkl. overnatning 225 kr

Unge fra 14 anbefales DKUs sommerlejr, der afholdes parallelt samme sted.

På lejren vil der være oplæg, diskussioner og workshops. Sport, kultur, familie og børnearrangementer hører med på en rød sommerlejr. En af dagene er udflugtsdag. Lejren er på Nordfyn tæt ved vandet.

Tilmelding, program og oplysninger om fællestransport fås hos:

APK-Fyn

Skibhusvej 100 st th.

5000 Odense C Tlf. 66148983

Email: apk@apk2000.dk

www.apk2000.dk

Fanebærerne gik ikke alene

I begge de landsdækkende TV-kanalers dækning af protestdemonstrationen den 20.marts mod regeringens finanslov kunne man se en rolig, men nysgerrig statsminister kredse om vinduet til Slotspladsen. Anders Fogh havde interesse for folkemængden. Pressen kunne efterfølgende citere ham for en ligegyldighed overfor protestdemonstrationen:

- *Opbuddet har ikke og vil ikke få nogen betydning for den førte politik bag murene*, konstaterede han arrogant.

Borgerpressen havde tillige travlt med at nedgøre demonstrationen ud fra devisen om, at nu havde fagbevægelsen endelig fundet en anledning til at få luftet de gamle, støvede faner.

På forhånd herskede der stor tvivl om, hvor mange der ville deltage i dagens protester.

Det landsdækkende tillidsmandsmøde i Silkeborg havde udstukket parolen om, at der skulle være tale om en faneborg, hvor hver klub, fagforening eller forbund kunne sende fanebæreren som repræsentant. I forskellige lokale tillidsmandsnetværk rejstes diskussionen om, hvorvidt man skulle mobilisere arbejdspladser og eventuelt give frit luft for strejker.

Det traditionelle argument om, at det skulle man ikke, fordi deltagerne så efterfølgende blot ville blive skuffet over det lille fremmøde. Det faldt ikke alle steder i god jord. I København mødte en håndfuld tillidsfolk op fra Lufthavnen med meddelelsen om, at man allerede havde besluttet at nedlægge arbejdet den 20.marts.

De kunne ikke forstå problemet:

- *Det handler ikke om et konkret antal deltagere. Det handler om, at alle som vil vise deres grimme ansigt kommer og giver udtryk for deres utilfredshed med regeringens politik*, lød det præcise svar på den debat. Men dis-

Borgerskabet er blevet tirret. Der er lagt an til et angreb på fagforeningernes legitime ret til virksomhedsblokade. Et andet forslag er forhøjelse af bod for overenskomststridige arbejdsnedlæggelser. Borgerskabet savler ved tanken om angreb på arbejderklassen og de faglige organisationer. Og ideerne er mangfoldige; men de skal ikke glemme at tage højde for, at den faglige aktivitet og modstand ikke er knækket. Den er faktisk vågnet til dåd.

Faglig kommentar

kussionen afgik ikke ved døden. Der var flere repræsentanter, der tilsyneladende følte det magtpåliggende fra starten af, at så tvivl ved mulighederne. Det var de samme, som hånede meddelelsen om, at der kunne komme mellem 20 og 25 tusind.

Det skulle vise sig, at de blev gjort til skamme.

Der kom mere end 20.000 i protest mod regeringens finanslov. Alene de uddannelsessøgende udgjorde omkring 8.000. det var da også netop de unge, der havde vist sig først i gadebilledet, da Fogh-regeringen havde bekendtgjort sine angreb på deres forhold.

Det var heller ikke bare fanebærerne, der repræsenterede fagbevægelsen. De strejkende lufthavnsarbejderne satte med deres selvlvsende dragter deres

store præg på demonstrationen. De havde ikke bare sendt en fanebærer. Stilladsarbejdere satte med deres vogne deres præg. De havde heller ikke sendt en fanebærer. Der var strejkende sceneteknikere fra Det Kongelige teater osv. fanebærerne skulle ikke føle sig alene.

Der deltog progressive kunstnere, krigsmodstandere, miljøforkæmpere og ældreorganisationer, mens andre var savnet. Hvor var EU-modstanden? Omvendt var der mange deltagere, der spurgte til, hvorfor man skulle lytte på LO's formand, Hans Jensen, og som ikke gjorde sig den umage at forklare, hvor han havde været under Nyrups ni-årige regime.

Demonstrationen udtrykte på klar vis, at tiden er inde til fornyelse. Der er brug for, at den folkelige modstand synliggøres i hele dens bredde. Det er én og samme kamp, uden at det står i modsætning til, at de enkelte grupper starter op på hver sin plads – med eget mere specifikt grundlag.

Borgerskabet er blevet tirret.

På selve dagen blev der fra Kristeligt Folkeparti lagt an til et angreb på fagforeningernes legitime ret til virksomhedsblokade.

Dagen efter kunne Berlingske Tidende fremkomme med et andet forslag om forhøjelse af bod for overenskomststridige arbejdsnedlæggelser.

Borgerskabet savler ved tanken om angreb på arbejderklassen og de faglige organisationer. Og ideerne er mangfoldige; men de skal ikke glemme at tage højde for, at den faglige aktivitet og modstand ikke er knækket. Den er faktisk vågnet til dåd.

Hvis det er Fogh-regeringens fortjeneste, - så skal han have lov at beholde den fjer i hatten.